

000262

Borç içinde yüzen C. H. P. lilere;
Cankurtaranlar!...

Gününüz başlarken...

Sabahın ilk saatlerinde fazla gayret ve enerji sarfediyorsunuz. Çalışırken kendinizi kuvvetli hissetmek için kuvvetli kahvaltı ediniz: çayınızla, bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.

Lezzetli, sâf, kalorisi fazla ve bol miktarda A, D vitaminlerini ihtiva eden, enerji kaynağı, SANA, size lâzım olan kuvveti temin eder

Grafika

84-5-53

Sabah, akşam kahvaltılarında ekmeğinize SANA sürmeği itiyat ediniz. Midenize ve sıhhatınıza çok iyi gelecetir, çunku SANA'nın hazmı kolaydır

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

12
13
BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI
161
BAŞ VE DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ GRİPİN GRİPİN
KİNİNLİ
GRİPİN
faydalıdır
BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

EV
OTOMOBİL
APARTMAN
YILDA
16
ÇEKİLİŞ
BEDRİ KÖKTEN
SÜMERBANK

AZ FAKAT ÖZ YİYİNİZ
ARİ
Petit Beurre
EXTRA-EXTRA
A-29
TRB

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI
BİSKÜİLERİ

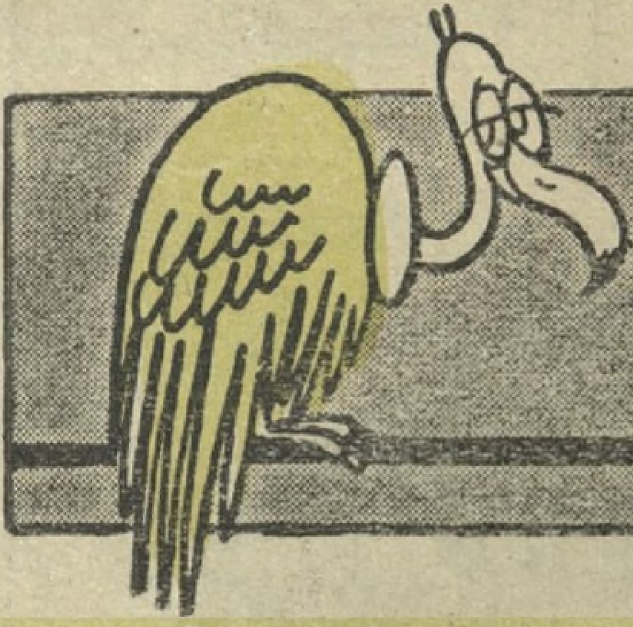
1954
AYDABİR
ÖZEL SAYI
Çıkıyor!

AKBABA

Klodfarer caddesi No. 8-10, Belediye — İSTANBUL
Telefon : 21811

Yazı işlerini fiilen idare eden : Ahmet KOÇER
Basıldığı yer : ERCAN MATBAASI

000263

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Ustam Sedat Simavi!

Bir ikindi üstün, Tünele doğru gidiyordum. Kalabalığın içinden bir ses beni çağırdı:

— Yusuf Ziya Bey... Yusuf Ziya Bey...

Dönüp baktım: Sedat... Sedet Simavi... Arkasında, düz lâcivert, kruvaze bir elbise vardı. Başında, püskülü biraz yanda, tablalı, şılık fes... Şıktı. Hayır, çok şıktı. Parmağına kaba güzel bir yüzük takmıştı, bileğine zarif, ince bir zincir... O zaman, ikimiz de yirmi yaşın ilk yıllarındaydık.

Kibar bir hareketle koluma girdi ve Cenyo'da, buğulu kadehlerde köpüren biralarımızla karşı karşı oturduk.

— Biliyor musunuz, dedi, ben bir mizah mecmuası hazırlıyorum... Haftalık... Diken... Sizden de manzumeler rica edeceğim...

— Benden mi?..

İkimiz de gülümsüyorduk. Yalnız, onun dudaklarındakiler, bir mizah gazetesi sahibinin tatlı tebessümleriydi. Benim dudaklarımdakilerse biraz dargın, biraz acı, biraz öfkeli... Ma'lûm ya, ben o zaman, ayakları bile toprağa basmıyan bir genç şairdim!

— İmkânı yok Sedat bey, dedim, yazamam... Mizah, ayrı bir sanattır. Benim tarzım değil...

O, telâşsız, sâkin, hattâ sesimdeki gururdan bile habersiz, ısrar etti:

— Yazarsınız... Ömer Seyfettin de yazacak... O da benim fikrimde: Mizah edebiyatında çok muvaffak olacağınızı söylüyor... Bir tecrübe ediniz. Bekliyeceğim.

Bir kaç gün sonra, Divanyolunda, Müdafaa-i Milliye Cemiyetindeki üstü fırçalar ve boya çanaklariyle dolu, geniş masalı odasında buluştuk. Ona (Diken) isimli bir manzume getirmiştim. Sevinci hâlâ gözlerimin önündedir.

— Sizi keşfettim, diye gülüyordu...

O gün, bu yazının ücretini bana, paradan daha tatlı bir hediye ile ödedi: İki okkalık bir paket kesme şekerle!..

O günlerde, bir fincan çayımızı bir kaç kuru üzümle içiyorduk.

Ben, Sedat Semavi'yi böyle tanıdım ve mizah edebiyatına, onun zoruyla, onun mecmuasında, ilk yazıma onun elinden bir paket şeker alarak girdim.

Kim derdi ki bu tatlı hâtıra, ustam Sedat Semavi'nin ölüm acısı içinde yazılacak?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Halk Partisinin bütün malları milletin olacakmış...
— Eeeeh, yaşadık... Bizim ev sahibi de Halk Partilidir değil mi?..

TAKVİMDEN YAPRAKLAR :

Mebus Duası!

Mebus olacaksak bizi sen kurtar ilâhî,
Kâmil Boran'ın nutku olan bir oturumdan!
Gitmişsek eğer görmeğe seçmenleri jiple,
Sen sakla virajlarda görünmez uçurumdan!

Orhan Seyfi ORHON

000264

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

38 inci FASIL

(Karagözle Hacivat hazırlanıp, Ulus gazetesindeki Nihat Erim beyin odasına giderler. Odacı bunları görünce gülmeğe başlar. Karagöz sinirlenir.)

Karagöz — Hacivat, bu adam sinirime dokunuyor. Gel bununla sen konuş, ben bir maraza çıkarmayım!

Hacivat — Karagözüm, sen konuşsan daha iyi olur. Bunda sinirlenecek ne var?

Karagöz — Görmüyor musun, herif bizi görünce pişmiş kelle gibi sırıtmaya başlıyor!

Hacivat — Güler yüzle karşılıyorsa fena mı ediyor?

Karagöz — Ulan, gülme başka, sırıtma başka! Aradaki farkı anlayamıyor musun?

Hacivat — Affedersin ama, anlıyamıyorum! Şimdi, bu adam neye gölmüyor da sırıtıyor? Şunu izah et de anlıyayım?

Karagöz — Sen benim yine dalıma basmak istiyorsun! Sırıtma ile gülmenin farkını anlamıyacak kadar budala mısın?

Hacivat — Ayıp değil ya, anlamıyorum! Şimdi sen bana bir defa gül, sonra da sırıt da anlıyayım!

Karagöz — Fesubhanallah, içimden gelmiyorsa nasıl güleyim?

Hacivat — Sırıt öyleyse!

Karagöz — (Sinirli bir halde dişlerini gösterip üstüne yürüyerek) Hırrr!.. Hırrr!

Hacivat — Aman, aman! Bir yerimi ısıracak! Kurtarın beni!

Odacı — (Yanlarına gelerek) Orada ne hırlaşıp duruyasınız be! Ben sizu adam sanıyadım!

Karagöz — Hoppala! Hemşeri, biz adam değil miyiz?

Odacı — Adam olan biribirine hırla mu? Böyle gopekler dalaşu?

Karagöz — Biz dalaşmıyoruz!

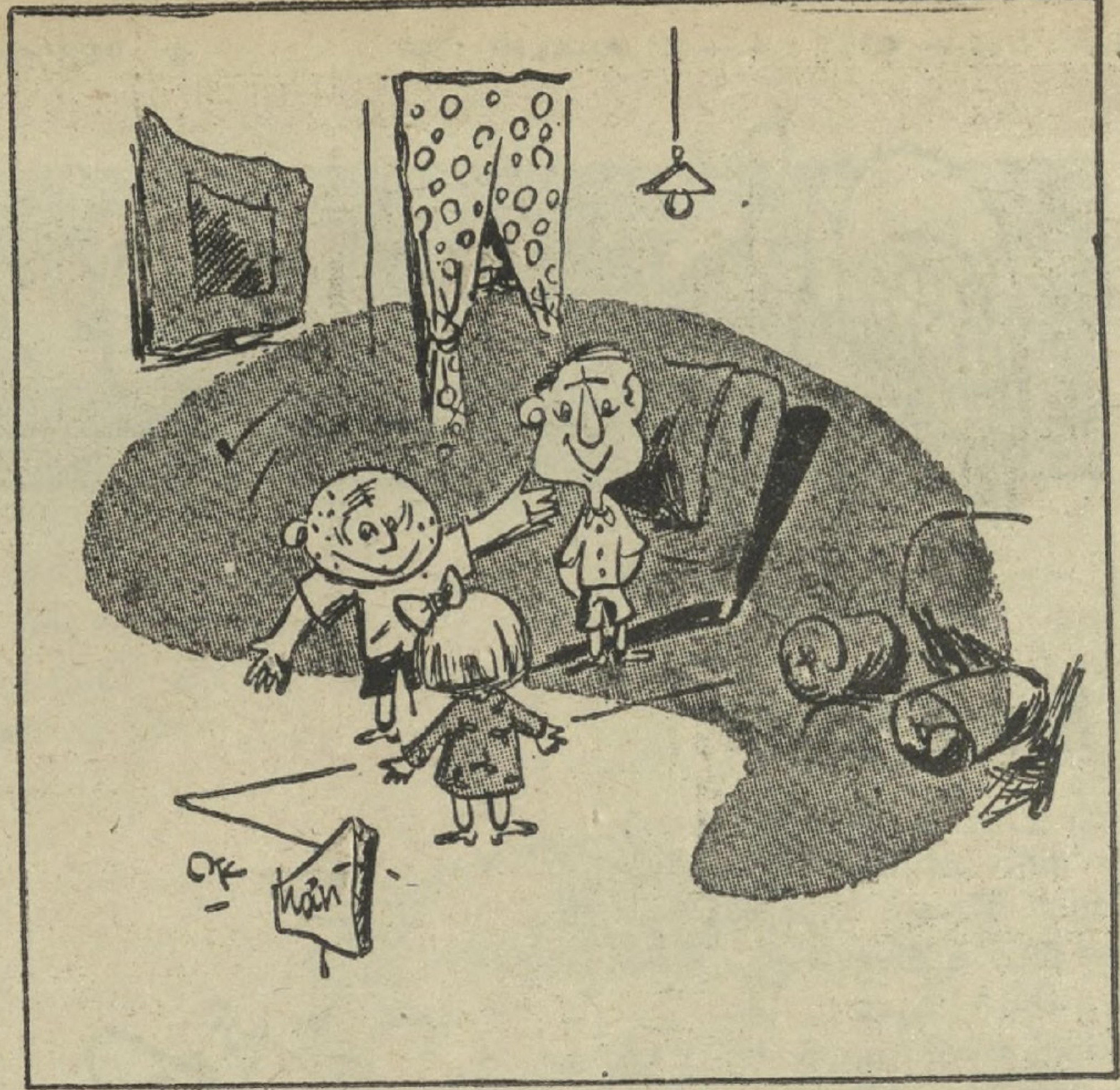
Odacı — Niydeyasınız ya?

Karagöz — Ben, buna sırıtıyorum!

Odacı — Sırıtımıyosun? Heh, heh, heh! Sen şebek musun, meymun mu?

Karagöz — (Hacivada) Şimdi anladın mı ulan, sırıtma neymiş? (Odacıya) Yani, sırıtıyorum dedimse, gülüyordum!

Odacı — Onun nesine gulüyesin be! O da senin gibu maşğaranın biri!

Oğlan — Hadi evcilik oynıyalım: Sen karım olup beni bu adamla aldat!..

24 Aralık 53 Sayı 93

Karagöz — Hey, ağzını topla! Sen bizim kim olduğumuzu biliyor musun?

Odacı — Biliyem, Garagozle Hecivatsunuz!

Karagöz — Biliyorsun da neye ağzını bozuyorsun? Biz senin büyük efendinle konuşmaya geldik!

Odacı — Büyük efenduyle gonuşturman sizu!

Karagöz — Neye konuşturmazsın?

Odacı — Isırusunuz!

Karagöz — Ama, fazla kaçtın ha! Bizi buraya Nihat Erim bey telefonla çağırdı!

Odacı — Sizi Nihat Erim nidecek!

Karagöz — Büyük efendi ile konuşturacak?

Odacı — Gonuşturman dedüm ya!..

Karagöz — Çattık belâya! (Hacivada) Ulan musibet herif, ben sana, bu adamla sen konuş, ben bir maraza çıkarmayım, demedim mi? (Üstüne yürür.)

Hacivat — Dur, sinirlenme Karagözüm!

Karagöz — Neye, sen konuşsan daha iyi olur, dedin bana? Şeytan gibi mutlaka bir fenalık mı etmek lâzım!

Hacivat — Sebebi var, iki gözüm!

Karagöz — Sebebi ne, çabuk söyle!

Hacivat — Sen avam takımiyle konuşmayı daha iyi bilirsin de, ondan! Mademki sinirlendin, bırak, ben konuşayım! (Odacıya) Aslanım, biz bu partiye girmeğe geldik. Sen galiba, bizi yabancı zannettin!

Odacı — He!

Hacivat — Yok, efendim, ne münasebet? Biz zaten şimdiye kadar kalben sizdendik ama, partinize kayıtlı değildik! Şimdi partiye girip elimizden geldiği kadar çalışacağız. Anladın mı?

Odacı — He!

Hacivat — Öyleyse neya mâni oluyorsun?

Odacı — He!

Hacivat — Ne hesi?

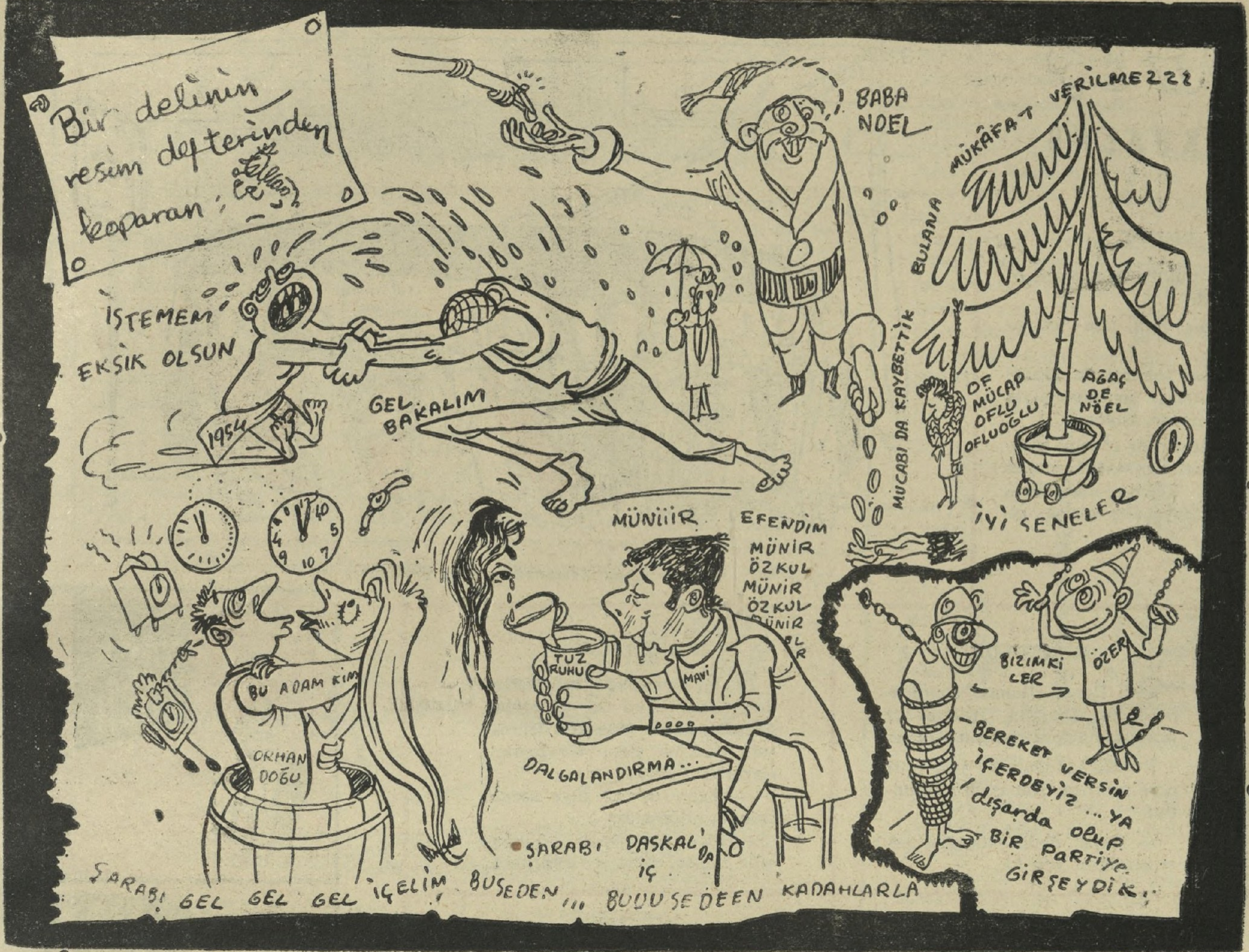
Odacı — Ne hesi va mı, ulan

MAU-MAU'LARIN LİDERİ TÜRKİYEYE GELİYOR (Gazeteler)

— Bunlar insanı yerken, önce neresinden ısırırlar acaba!..

000265

he dedüm mü bittu! Sorulu mu gayruk?

Hacivat — Affedersin, aslanım, biz biraz kalın kafalıyız. Senin gibi yıllarca parti içinde bulunmadık. Memleketi idare etmedik ki, anlıyalım! Biz cahil adamlarız!

Odacı — Orasını iyi fehmettünüz işte! Ben, bu partinin guruluşundan beri başındayum. Benim bildüklerimu kimsecükler bilmez!

Hacivat — Tabii nereden bilecek!

Odacı — Bütün Vekilleru mekilleru ben gonuştururun! Virirün nektubu eline gider, virirün nektubu eline gelü!

Hacivat — Tabii, tabii!

Karagöz — Tuuu, ulan, sen ne dalkavuk herifmişsin meğer, Hacivat!

Hacivat — Dur, Karagöz, işi bozma!

Odacı — Ben adamın gozüne bakınca hiç şaşmam, nolacağını anlarun! Bu Vekil oliye, derim, bu hapu yutiye, derim! İnanmıyosan Cavit Oral beğe sor. Cavit Oral beğ, sen bu sefer hapı yutiyon, didüm, yuttu!

Hacivat — Bizim de ne olacağımızı anlar mısın?

Odacı — Anlarun be! Bakayum gozunuza! Karagözle Hacivadın gözlerine bakar.) Sizun bişeycük olacağınız yoh! Ömrünüz soytarıluhlan geçecek!

Karagöz — Vallahi bildi be! Gördün mü Hacivat, biz buralarda boşuna sürtüyoruz!

Haciva — Bizi onun için mi Nihat Erim beyin yanına sokmuyorsun?

Odacı — Değül! Siz önce herkesi guldüriyediniz, şincu dalaşıyosunuz, bi minafukluğunuz va!

Hacivat — Yok, canım, biz yine öyleyiz. Ne münafıklığımız olacak!

Odacı — Guldürün beni öyleysen bahayum!

Hacivat — Nasıl güldürelim, bir biçimine gelmeden olmaz!

Odacı — Niye dalaşiyediniz?

Hacivat — Dalaşmıyorduk, şakalaşıyorduk!

Odacı — O hırıldamalar şahalaşma miydu? Heh, heh, heh!

Hacivat — Bak, güldürdük işte! İki gözüm, bizi Nihat Erim beyin yanına sok, mebusluk işimizi konuşacağız!

Odacı — Ne mebusluh mu? Heh, heh, heh! Ne mebusluh kim, siz kim?

Hacivat — Bak, yine güldürdük! Ziyanı yok, sen bizi yanına sok da olmıyalım!

Odacı — Şinci yazı yaziyo!

Hacivat — Yazısına mâni olmaz, bir dakika durup çıkacağız!

Odacı — Olmaz, güldürüsünüz, iş bozulu!

Hacivat — Gülerse iş bozulur mu?

Odacı — Bozulu ya, şincu, temohratlara viryansın ediyo! Gülerse olu mu, hızı kaçar?

Hacivat — Neler yazıyor?

Odacı — Neler yazmiye ki, hey! Öfkeleniye öfkeleniye yaziye! Yaziye yaziye öfkeleniye! Baş yazı yaziye! Orta yazı yaziye! Dip yazı yaziye, çerçevelü yaziye, çerçevesüz yaziye! Yaziye babam yaziye! Herifçioğlunun öfkelene öfkelene gafasında saçu galmadı, cascavlak oldu!

Hacivat — Ay, saçı ondan mı döküldü?

Odacı — Ne sandun idi? O daha dünkü çocuh be!

Hacivat — Bu yazıları ne zaman yazıp bitirecek de bizi kabul edecek?

Odacı — O şincu yazmiye ki, dün geceden beru yaziye! Bittü mü, çıngırağı zırıldatur, girersiniz, yanuna!

Hacivat — Yazarken bir dakikacık girip çıksak olmaz mı?

Odacı — Olmaz. Aklu garişiye! Bu temohratlar ahıl bırakiye mi adamda?

Hacivat — Ne yapıyorlar?

Odacı — Ne yapmiyeler ki! Şincu da bizim mallara goz diktüler!

Hacivat — Mallarınızı mı alacaklar?

Odacı — He!

Hacivat — Neye alacaklar?

Odacı — Sözde biz onları haksız yere ele geçürmüşüz? Ülen, bu melmeket bizim değül müydü be? Bu gadarını alduğumuza şükretmiyeler!

Hacivat — Bütün memleket sizin miydi?

Odacı — He! Paşafendümüzündü, onlara virdu! (Zil çalınır.) Bitirdü yazısınu, artuk girebilisunuz! (Karagözle Hacivat, Nihat Erim beyin odasına girerler.)

— Devamı gelecek sayıda —

AKBABACI

000266

FIKRALAR

İSABET

Süklüm püklüm patronun odasına girdi:

— Bugün, dedi, izin istiyecektim...

— İmkânı yok azizim. Görüyorsun. Yılbaşı münasebetiyle işler başımızdan aşıyor...

— Çok teşekkür ederim efendim. Minnettarım. Allah sizden razı olsun. Yoksa, maazallah, karımla çarşıya alış verişe gidecektik...

ANKARADAN İLHAMLAR :

— Oooo... İstanbullusunuz galiba?..

KORKULUK

Refi Cevat Ulunay, Maltepede oturur. Bir gün, çiftliğini bir arkadaşına gezdiriyordu. Adam:

— Korkuluğunuz yok mu? diye sorunca Ulunay boş bulundu:

— Hayır, dedi, bahçeden içeri girdiğim yok ki...

AHBAPLIK

Şehir Tiyatrosu artistlerinden Gönül Ülkü ile Hümaşah Berkan, yolda giderken Hümaşah, uzaktan giden bir hanımı işaretle:

— Tanır mısın? diye sordu. Gönül gülümsedi:

— Evet. Aynı yaşta olduğumuz zamanlardan tanırım hem..

ROMANI..

BİTKİNLİK

Bedri Rahmi, ressamdır. Hem de oldukça modern... Bir hanımefendinin portresini yaptı. Sonra:

— Resminizi bitirdim efendim... dedi. Kadıncağız resme baktı, baktı, sonra içini çekti:

— Teşekkür ederim ama, siz resmi değil, beni bitirmişsiniz!

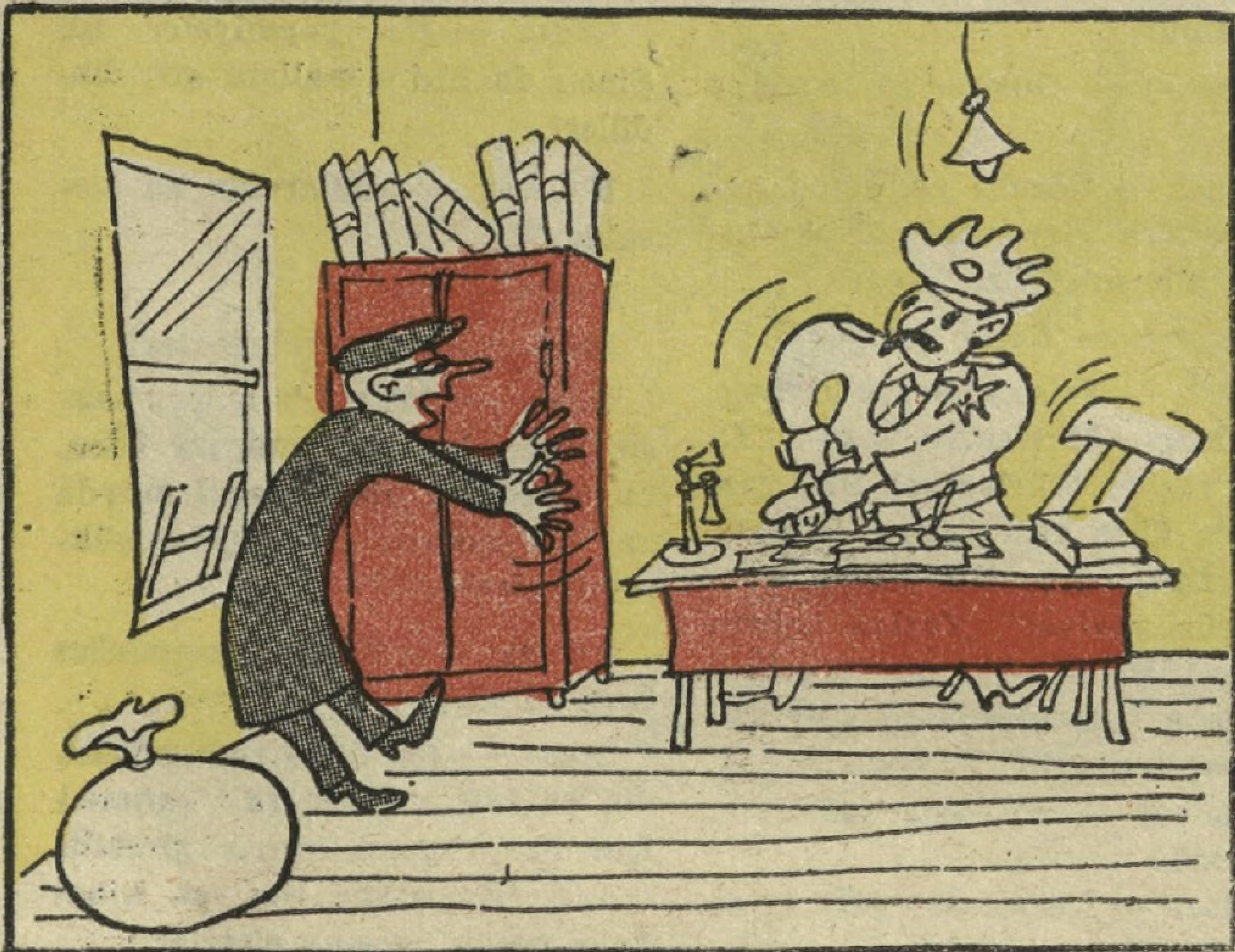
İMKÂNSIZ

Muallâ, Süheylâ'ya içini döktü:

— Evet, bırakmasına bıraktı beni, ama imkânı yok unutamaz...

— Ya... tatlı bir hâtıra mı var arada?

— Evet, daha geçen hafta terzinin hesabını ödetmiştim...

— Aman abi dur!.. Vallahi sisten yolumu kaybettim!..

KADDİN VARSA ALMA

Adam uzun uzadıya gelip, gidip kontrol ettikten sonra, nihayet mağazaya girdi ve:

— Şu buz dolabını alıyorum... dedi. Tezgâhtar sordu:

— Nihayet karar verdiniz demek... Sizi bu karara sevkeden en kuvvetli âmil nedir?

Adam tek kelimeyle cevap verdi:

— Karım!..

ALÂMET

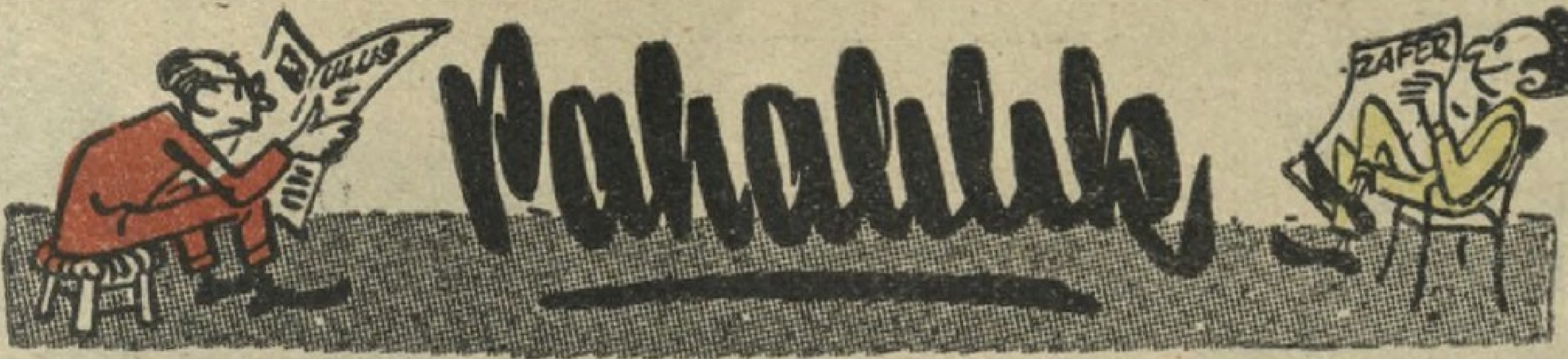
Biri sarışın, biri esmerdi. Kulis'te oturuyor, çay içiyorlardı. Esmeri:

— İş arıyorum, dedi.

— Büroyu bırakıyor musun?

— Ben bırakmasam, patron bırakacak. Geçen gün: «Neden doktilo öğrenmiyorsun?» diye soruyordu...

000267

Biz pahalılığı, yeni bir âfet sanıyoruz. Yoook, o aksırık kadar eskidir ve ne zaman geleceği de bilinmez. Hapşuuu dedik mi, tamam!..

Ayol, o kadar eskiye değil, şu kendi kırk yıllık hayatımıza bakalım: Ben, şekerin üç kuruş olduğu günleri biliyorum. Eh, Allah beterinden saklasın, beş yüz kuruş olduğu günleri de gördüm!.. Benim çocukluğumda ekmeğin okkası otuz para idi. Hem de ne ekmek: Çıtır çıtır, altın kızılı kabuğunu ortadan yardınız mı, içine ağzınızı, burnunuzu sokup doya doya, iştahla koklama arzusu veren has ve halis buğday ekmeği!..

Şimdi, miting nutukları gibi yenilip yutulmaz ekmeklerin kilosu, otuz paraya değil, otuz kuruşa!..

Hele Galatada, Mehmet Ali Paşa hanındaki Muhallebici Receb'i hatırlıyor musunuz?.. Hani ölümünden sonra, şöhreti nar taneleri gibi pırıl pırıl dağılan ve her caddede, her sokakta tabelâsı müşteri avlayan meşhur Receb'i!.. Bir kâse sütlâç bir kuruştu baylar, bir kuruş!..

Ama, şimdi İstiklâl caddesinde camekânlarda gözüm iliştikçe iştahım kaçan, verem suratlı, akçıl sütlâçlardan değil: Üzerindeki sarımtrak kaymağı, ağızda, Virgile'in şiirleri gibi çiçek ve bahar kokuları bırakarak, doyulmaz bir lezzetle erirdi.

Eminönündeki, kırmızı kadifeli Lokantâ-yı Osmanî'de, tatlısı ile beraber üç kap yemeği beş kuruşa yerdik.

Vefa idadisinde, öğle atilinin mes'ut cıvıltıları hâlâ kulağımdadır:

— Beş, beş... Beş, beş!..

Bu «beş beş» ler, beş paralık ekmek, beş paralık peynirdi. Hele üstüne on para daha verip fıstıklı, üzümlü bir de aşure yediniz mi, keyif tamadı artık...

Yirmi paraya bir öğle taamı!..

Fakat dedelerimiz, tıpkı bu günkü torunları gibi pahalılıktan yine şikâyetçi idiler: Çünkü onların çocukluğunda, alış veriş, beş paradan değil, bir paradan başlarmış... Paradan evvel de pul varmış, akça varmış...

Bizim geçim dünyamızda, önce beş para kayboldu. Sonra, on para... Devlet babanın istidalarına 16 kuruşluk pul yapıştırılmasa, kuruş da çoktan ortadan kalkmış olacak!..

Henüz 15 e satılan gazetelerimiz sayesinde 5 kuruş şimdilik piyasada dolaşıyor. Fakat dilencilerimiz:

— Allah rızası için yirmi beş kuruşçuk!

Diye avuç açıyorlar artık... Ve 50 kuruş bahşişe, lokantalarda garsonlar «mersi» demiyorlar. Şoför ağabeylerimiz ise, gözleri sessiz bir küfürle müşteriyi tepeden tırnağa kadar süzüp kapıyı tokat gibi vuruyorlar!..

Lâfın kısası, eski meteliğin adı liradır şimdi...

Fakat, pahaya çıkan sade ekmek, yağ, şeker, pabuç, palto mudur?.. Ya hakikat?..

Ne bakıyorsunuz yüzüme öyle kocaman kocaman gözlerle?.. Yalan mı?..

Büyük Millet Meclisinde ne konuşulduğunu, iktidarın muhalefete, muhalefetin iktidara ne söylediğini anlamak için bile hiç olmazsa iki gazete almak lâzım: Bir Zafer'le bir Ulus...

İki satırlık hakikat bile 25 kuruş!..

ÇİMDİK

Balık

Balık alış verişinde icrayi san'at eden esnaf:

Madrabaz	*%40*
Hilebaz	*%30*
Düzenbaz	*%30*
Hokkabaz	*%30*
Zavallı halk	*%130*

Boğaziçinde balık 60 kuruştan toplandığı gün, perakende balık fiyatının 150 kuruş olması üzerine!

Doğruysa seni, değilse onu...

Esat Mahmut Karakurt, Rifat Necdet'e rastladı:

— Sen de duydun mu? dedi, gûya ben Neclâ ile nişanlanmışım diye lâf çıkarmışlar...

Rifat Necdet korkunç bir tebessümle güldü:

— Duydum, duydum... dedi, doğruysa seni tebrik ederim, değilse onu...

DOST ACI SÖYLER!..

000268

24 Aralık 53
Sayı 93

CESUR ADAM

Cambazhanenin artistlerinden bir delikanlıyı herkes biribirine gösteriyordu.

Meraklının biri arkadaşına sordu:

— Kim bu yahu, herkesi kendisiyle meşgul ediyor?

— Çok cesur bir adam.

— Aman anlat.

— Geçen akşam cambazhanedeki aslanlardan biri nasılsa kafesinden kurtulmuştu. Elâlem birbirini ezerk kaçarken bahadır çocuk soğukkanlılıkla aslanın boş bıraktığı kafese girdi kapıyı kapattı.

NE HİSSEDİYORMUŞ?

— Şu kadını görüyor musun? Duldur ve tam yedi yüz bin lira serveti var. Evlenmek istedim, tabii reddetti... diyordu arkadaşına. O da şaştı:

— Kabul eder diye ummuş muydun?

— Yoo... Sadece insan, o kadar serveti kaybedince ne hisseder diye denemek istemiştim!..

NİÇİN ERİMEZ?

Kimya öğretmeni, sınıfta sordu:

— İçinde asit olan bir şişeye gümüş bir yirmi beşlik atarsam erir mi?

Çocuk:

— Erimez efendim... dedi.

— Neden?

— Gümüşten yirmi beşlik yoktur da ondan...

— Canım, farzet ki var...

— Yine erimez...

— Neden diyorum?

— Siz, gümüş parayı asit şişesine atmazsınız ki efendim!..

PALAVRA

Sıska, kendi halinde bir adam, Avni İnsel'in kitapçı dükkânına girdi:

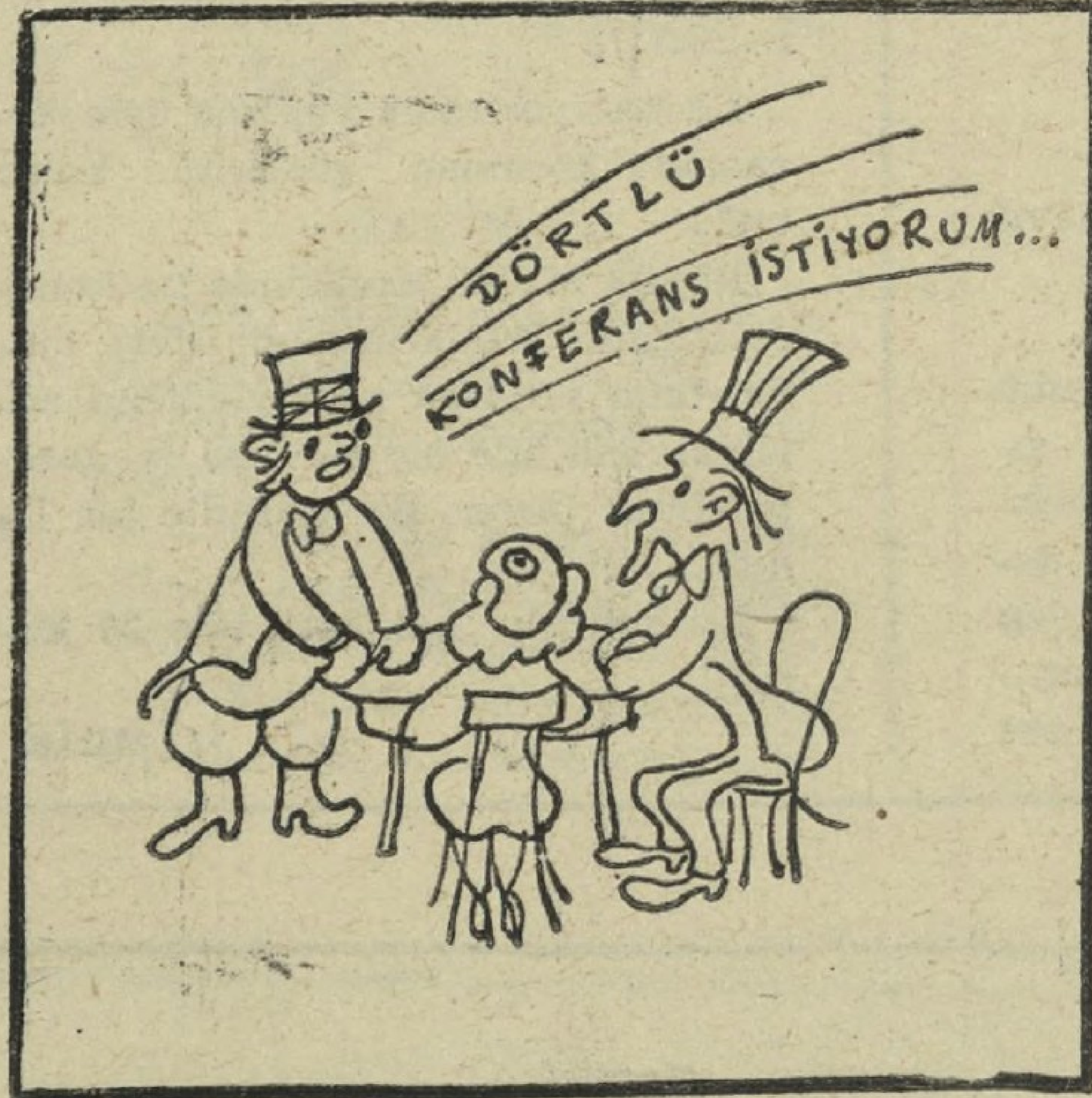
— «Kadınlara Hâkim Olan Erkek» isimli kitap var mı? diye sordu.

Avni güldü:

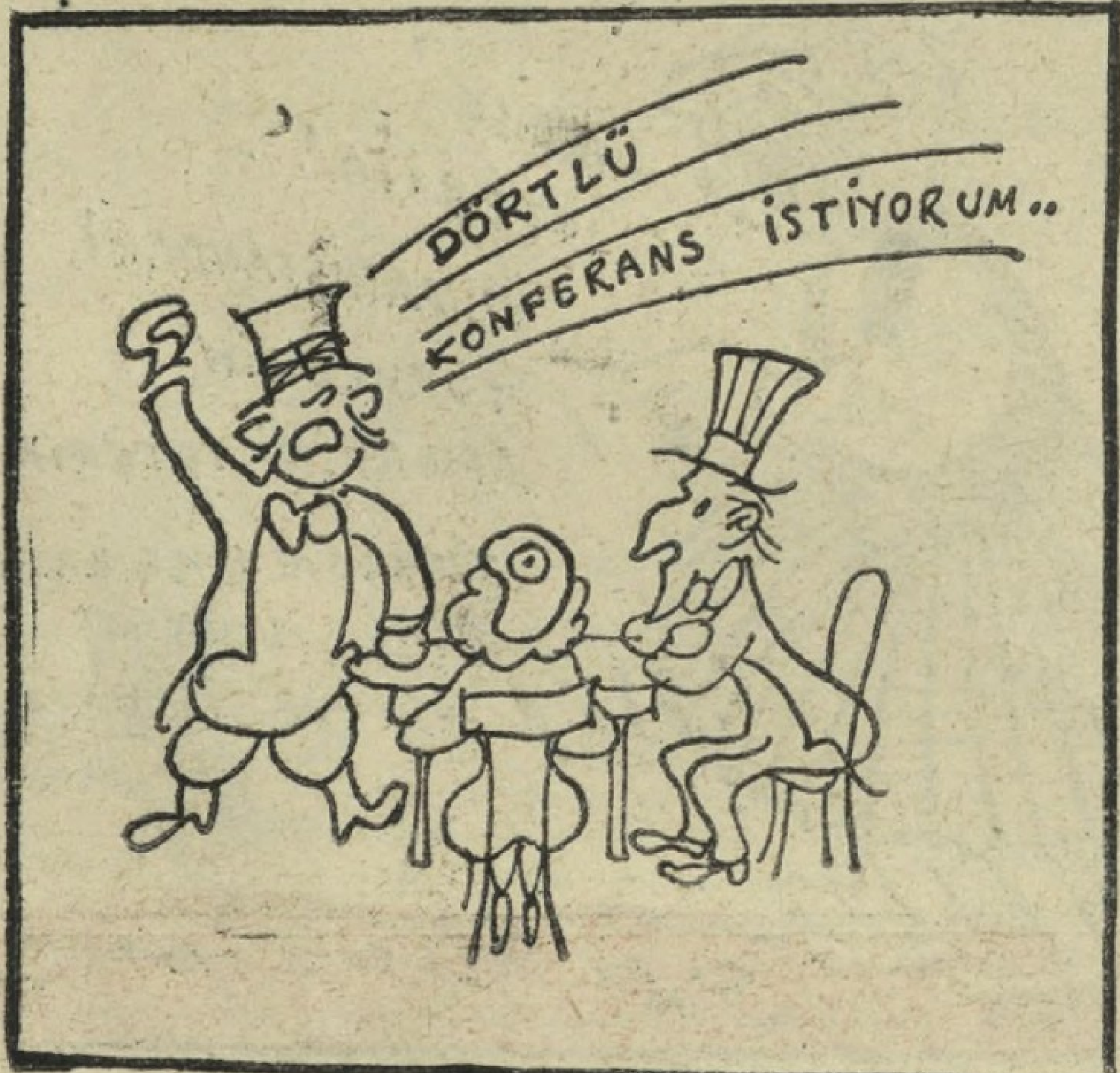
— Öyle şey olur mu bayım? Sizde varsa getirin de biz alalım!

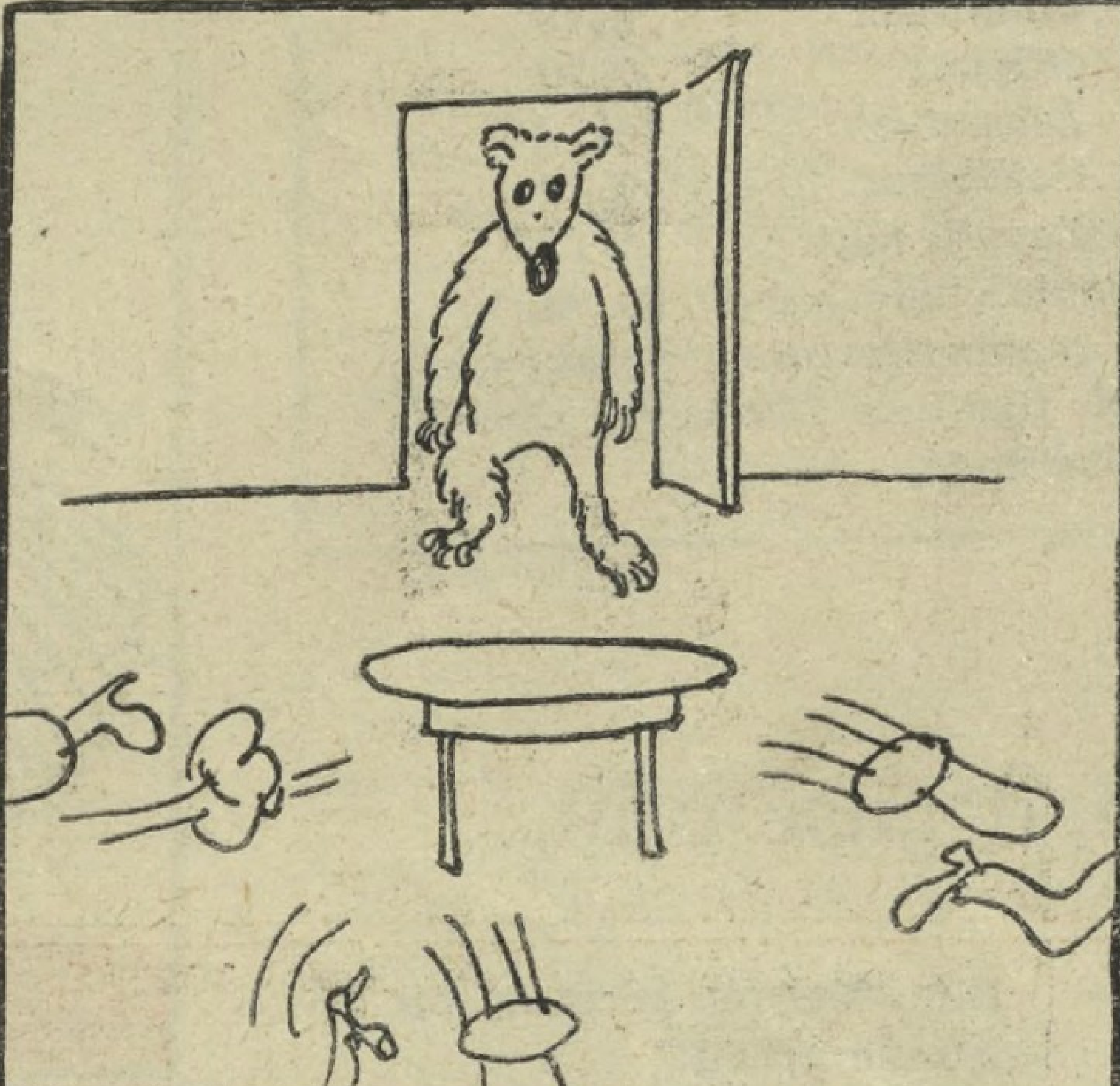

— Evlenmeden evvel, fevkalâde resim yapardı...
— Ya şimdi?..
— Karikatür yapıyor!..

YAZISIZI..

Tehlikeli Bir Kadın

— Bu kadın seni mahvedecek!..

Babam, bunu istediği kadar tekrarlasın, inanmıyacaktım. Annem de istediği kadar beni inandırmağa çalışsın, ehemmiyet vermiyecektim. Çünkü, her her anne, oğluna yaklaşan küçük kadınları tehlikeli bulur. Ama aynı şeyi Beşir amcam da tekrarlayınca, düşünmeğe başlamıştım.

Kadınlar hakkında, bütün bildiklerimi bir araya topladım. Pek fazla bildiğim bir şey de yoktu zaten. Bu üçüncü maceramdı. Tarihte, tehlikeli kadınlardan bahsedildiğini okumuştum. İlâh kadınlara İtalyan romanlarında, sevimli kadınlara Fransız mecmualarında çok tesadüf etmiştim. Yıldız kadınları Amerikan filmlerinden, soğuk kadınları da, Arap filmlerinden tanıyordum. Seksapeli asri psikoloğ-

000269

AT PAZARINDA

Atını satmak için pazara getirmiş, bir köylü, bir İstan bul bıçkınına rica etti.

— Delikanlı... Gözünü seveyim, şu atı az tutuver.

Bıçkın sordu:

— Senin atın ısırmak huyu var mıdır?

Köylü cevap verdi:

— Yok çok şükür öyle bir huyu...

— Tekme, çifte atar mı?

— Atmaz.

— Yuları sağlam mı?

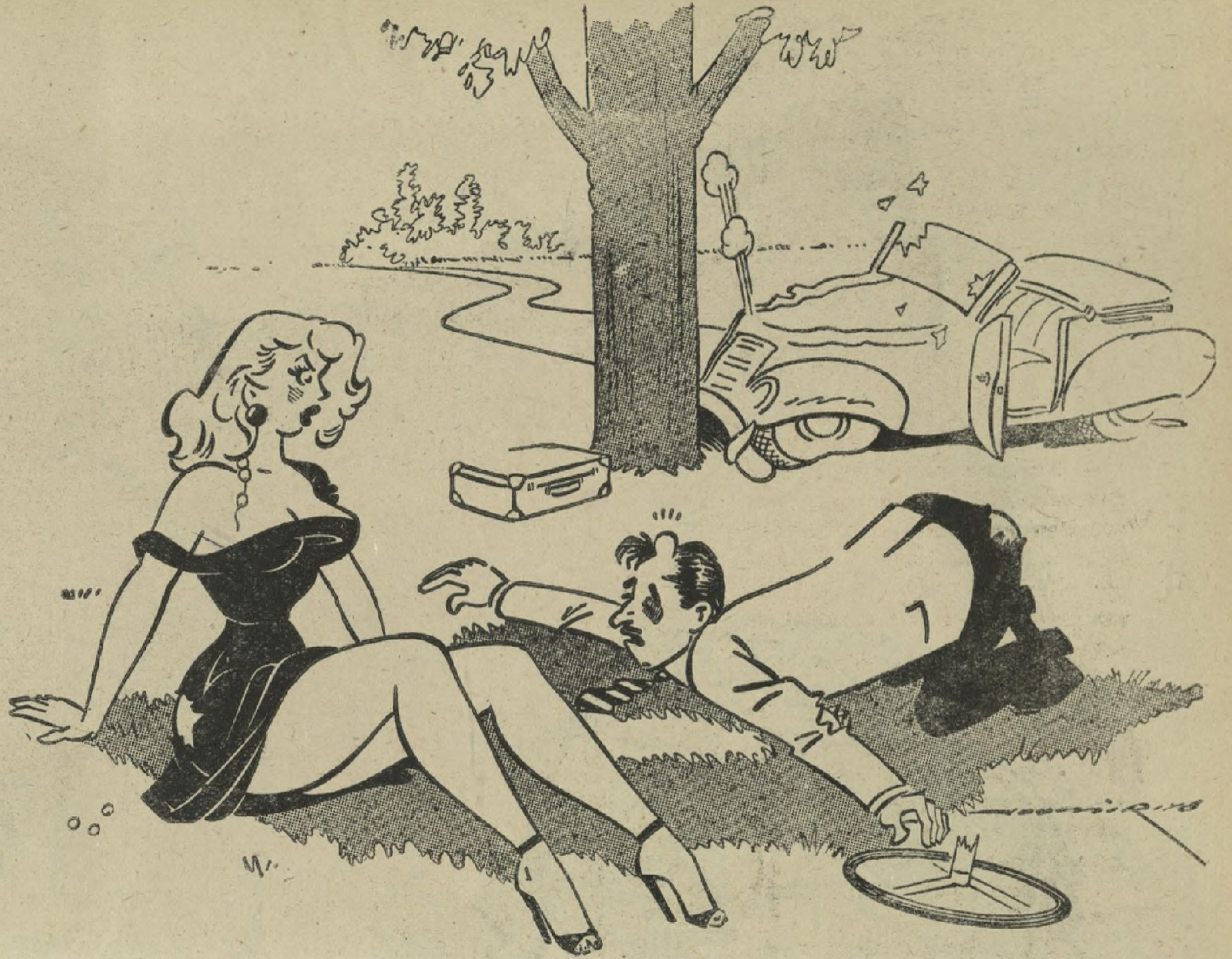
— Sağlam.

— Bir kişi zaptedebilir mi?

— Eder ya...

— Öyle ise neye kendin tutmuyorsun da başkasına tutturmaya kalkıyorsun a enayi!

— Sersem!.. Tek elle araba kullanmasını bilmiyordun da, beni ne diye yanına aldın?..

larda, marazi kadınları da Freud un eserinde okumuştum. «Kâinatta, kadından daha hafif hiç bir şey olmadığını» söyliyen Lâ tince atalar sözünü de biliyordum. Fakat, kalem gibi ince, kâğıt kadar pürüzsüz, yeşil gözlü, sarı saçlı sevgilimden bana ne gibi bir tehlike gelebileceğini aklım bir türlü almıyordu..

Şimdiye kadar ne para istemişti, ne de zaman. Birincisinden, bende olmadığını, ikincisinden lüzumundan fazla bulunduğunu biliyordu.

İlk gün ayrılırken, bütün diğer kadınlar gibi: «Bir daha ne vakit buluşacağız?» diye sormamıştı.

— İstediğin zaman gelebilirsin. Telefon numarasını öğrendin. Demişti.

Lokantada, daima tabldotu tercih ediyordu. Diğer kadınlar gibi, listede adı olmıyan yemekleri, mevsim dışı meyvaları, yahut meçhul bir şişe maden suyu istemek huyu yoktu.

Gazinoda, tepemize dikilen garsona:

— Ne istersen, onu getir, diyordu. - Bence müsavi. -

Bir yaz günü:

— Soğuk bir şey, demişti:

Çocukluğumdan beri aldığım terbiyenin tesiriyle hemen atılmıştım:

— Yazın soğuk şeyler zararlıdır.

— Öyle ise sıcak bir şey getirin, diye garsona dönmüştü.

Bu, melek ruhlu küçük kadına bitiyordum. Bir gün:

— Senden başka hiç kimseyi sevmiyeceğim, diye dudaklarımı kulağına yapıştırıp fısıldadım.

— Yaşından büyük konuşma, dedi. Hayat bu. Belki olmaz. Kimbilir?..

★

Beşir amcam mütemadiyen tekrarlıyordu.

— Bu kadın seni mahvedecek!..

Onun sözüne ehemmiyet vermemezlik edemiyordum. Beşir amcam eczacıydı. Çok güzel bir eczanesi vardı. Bir arada oturuyorduk. Evde babamın borusu ötmezdi. Beşir amca ne derse o olurdu. Keramet sahibi bir adamdı. Onu dinlemek, kâr etmek demekti.

Eski bir mektep arkadaşım vardı. Adı Yıldırım. Biraz kafadan kontaktı ama, zararsız mahlûhtu. Ara sıra bana gelir, yeni teşebbüslerinden bahsederdi. Teşebbüsleri, mevsimlerle beraber değişiyordu. Meçhul sigorta şirketlerinin temsilciliğinden, paraşüt öğretmenliğine, piyano akortculuğuna kadar her şeye girişmişti. Son zamanlarda, televizyon üzerinde çalıştığını söylüyordu. Şimdi de, yeni bir parti kurmakla meşgulmüş.

İşte bu arkadaş bir gün beni ziyarete gelmişti.

— Bu kadın seni mahvedecek, diye damdan düşer gibi konuştu.

— Bu kadın seni mahvedecek!..

Artık bıkmıştım. Sırf bu cümleyi işitmemek için, çekip gidecektim. Beşir amca piston yaptı. Daire doktorundan üç ay hava tebdili kopardık. Seyahate çıkacaktım. Yolculuktan bir gün evvel yeşil gözlü, sarışın sevgilime uğradım:

— Seni unutmamak için, dedim, seyahate çıkıyorum.

Kalbimin çarpıntılarını arttıran, bakışlarını bana doğru kaldırarak tebessüm etti. Kırık, dökük, parça parça bir tebessümdü. En büyük ıstıraplar, küçük tebessümlerle ifade etmesini bilen kadınlar vardır. Sevgilim de onlardandı işte.

★

Üç ay sonra eve dönmüştüm. Bavulumu yukarı bırakıp, salona indim. Telefonun başına oturup, numarayı çevirdim. Yeşil gözlü, sarı saçlı sevgilim karşımdaydı.

— Seni unutamadım, dedim. Ne vakit görüşebiliriz?..

Ben böyle söylerken, annem,, babam, kardeşim odaya girmiştiler. Suratları karma karışıktı. Annem hıçkırdı. Kızkardeşim burnunu çekti. Babam kaşlarını çattı.

— O kadın artık sana lâyık değil!..

— Neden? diye sordum.

— Neden mi? Üç aydır, senin kafadan kontak arkadaşınla sevişiyor...

— Yıldırımla mı?.. diye haykırdım.

— Evet. Hattâ o küçük kadın yeni partisini kurmak için, Yıldırıma para yardımı yapıyormuş.

— Amma yaptınız? diye bir kahkaha attım. O küçük kadının ancak kendisine yetecek kadar parası var...

Annem bir daha hıçkırdı. Kız kardeşim tekrar burnunu çekti. Babam da, kaşlarını büsbütün çatarak izah etti:

— O küçük, Yıldırıma verdiği paraları, artık genç olmayan bir adamdan alıyor.

— Kimmiş şu budala ihtiyar? diye alaylı bir sesle sordum.

Üçü birden yaşaran sesleriyle cevap verdiler...

— Beşir amcan!..

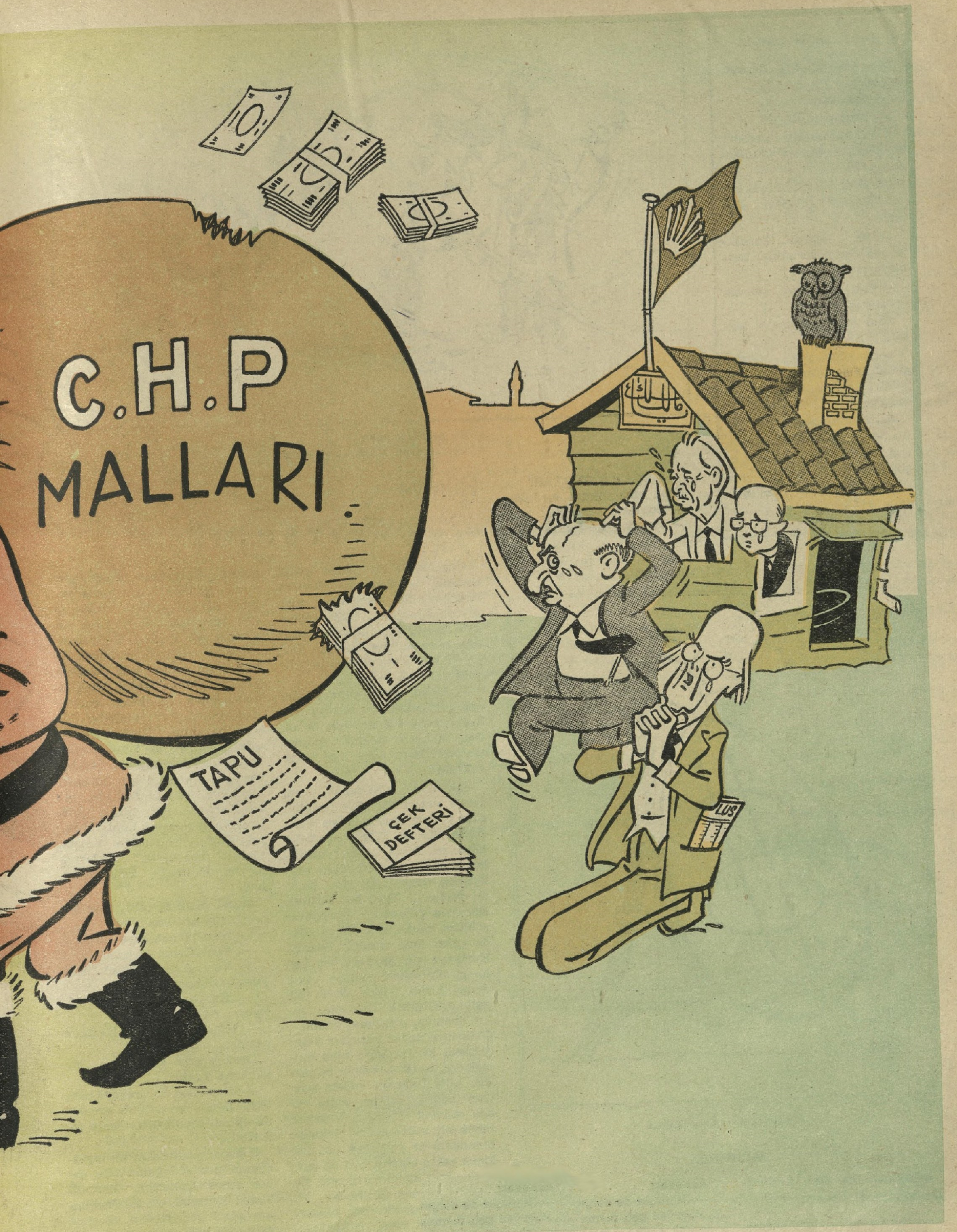
Yapı tasarrufu
%5 FAİZ
UZUN VADE
YETER KREDİ
EMLÂK BANKASI

000270

Noel

000271

Baba! 000272

SAAT EMİN YERDE

Kahvede iki kişi konuşuvorlardı.

— Saat kaç?

— Bilmiyorum.

— Senin saatin nerede? Bir zamandanberi kullanmıyorsun.

— Evet, kullanmıyorum.

— Niçin? Çalarlar diye mi?

— Eh, o da var... Sandıkta saklamayı, cebimde taşımaya tercih ettim.

— Peki, sandıktan çalmazlar mı?

Saat sahibi gülmeye başladı:

— İmkânı yok... Çünkü şimdilik devletin bütün teşkilâtı onun muhafazası ile meşguldür!

— Ne münasebet!?

— Yahu ne kalın kafalı adamsın! Mutlaka her şeyi açık mı söylemeli!..

Saat Emniyet Sandığında...

— Bu ne böyle ulan?..
— Bedestenden aldım âbiy, antika!..

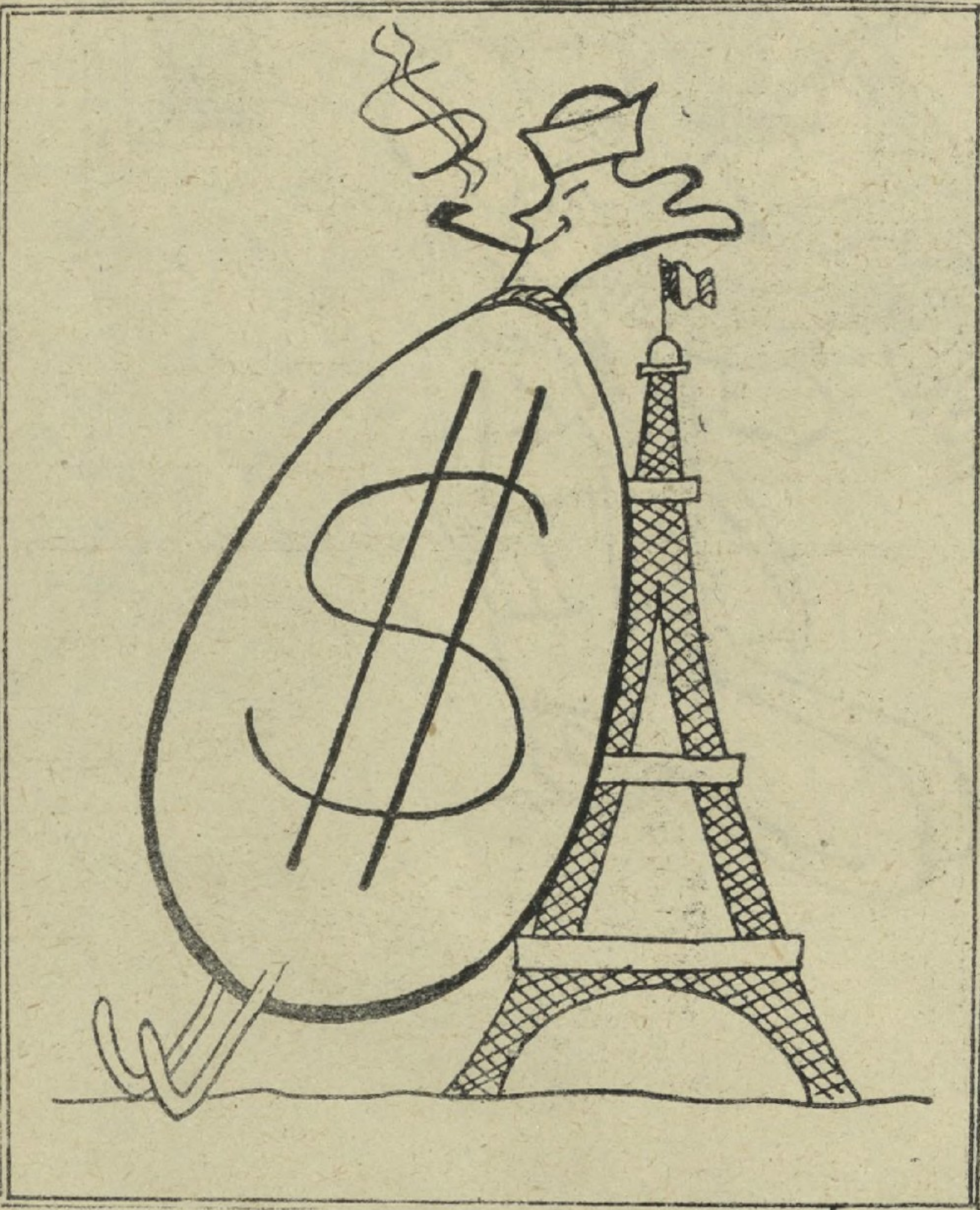
HAYAT SİGORTASI

İdam mahkûmuna sordular :

— Son arzun nedir?

— Hayat sigortasına yazılmak.

FİLMLERDEN İLHAMLAR :

«Pariste bir Amerikalı..»

DALGINLIK

Bakiye ile Semahat dertleşiyorlardı. Semahat:

— Kocam çok dalgın kardeş, hiç memnun değilim... dedi.

Arkadaşı:

— Benimki de dalgın ama, dedi, doğrusu pek memnunum. Geçen gün şapka paramı iki defa verdi...

Hikâye:

Sersem!

Geçenlerde bir pazar günü, sevimli avukatımız Semiha Kurtkaya ile, stadyoma, maç seyretmeğe gittik. Daha doğrusu o istedi. Bu hikâyeleri okumak tenezzülünde bulunan (öhhö! öhhö!) okuyucular, hatırlıyacaklardır elbet:

— Aman, dedi, benim yüzümden çok çektiniz; biraz da size hayatı pembe göstermem lâzım. Ben, anadan doğma sporcuyumdur. Hadi gelin beni maça götürün...

Fakiriniz, İstanbul'da, bazı yerler vardır ki, sokulmaktan ödür patlar: Spor sahaları, Fahrettin Kerim Gökay'ın teftiş bölgeleri, hattâ basın toplantıları, ondan sonra efendime söyliyeyim, sırası değil ama, umumî yerler... Yani her türlüsü. Buralara gidersem, tecrübeyle sabittir, muhakkak başım derde girer. Ama, sevgili Semiha Kurtkaya ister de, değil ben, her hangi bir erkek geçinen hayır diyebilir mi? Gittik. Öyle bir kelimeyle gittik diyorsam, sakın inanma, aldanma, kanma... Gidinceye kadar başımıza neler gelmedi ki. Bir kere bilet bulmak bir dertti. Erbabını bulmadan bilet bulmağa imkân yok. Onu tedarik ettikten sonra vasıta bulmak lâzımdı. Vaktiyle böyle bir münasebetle dolmuşa binmiştim de yolcunun biri şapkama sahip çıkmış, biri de pardösümün üstüne oturmuştu. Ona sebep, rahat tarafından bir taksi tedarikledik. En nihayet İnönü, İsmet Paşa, Mithatpaşa derken, aynı kapıya çıkan Dolmabahçe stadyomuna gelip dayandık. Dayanması bizden, girmesine gelince, o pek kolay değil. Allahtan yeni bir dolap usulü bulmuşlar: turnikeden geçiyoruz da, içeri sızabiliyoruz.

Kapalı tribünde yerimize oturduktan sonra şöyle etrafıma bakacak oldum. Medet Allah ne kadar ipten kazıktan kurtulmuş vatandaş varsa orada. Ya o şık bayanlar... Derken sağdan eller üstünde bir tabut göründü. Soldan bir başkası. İnsanın handiyse kendini ya Zincirlikuyudaki Asrî Mezarlıkta, yahut Karacaahmette sanası geliyor. Meğer rakip takımların taraftarları birbirlerine cenaze töreni hazırlıyor, ruhlarına mevlit okumağa kalkıyorlarmış.

Güzel gözlü Semiha, fena heyecanlanmıştı. Bana:

— Nerelisiniz? diye sordu.

— Fenerliyim.

— Ya... Ayıp doğrusu, size yakıştıramadım.

— Kabahat benim değil ki. Babam da öyleydi.

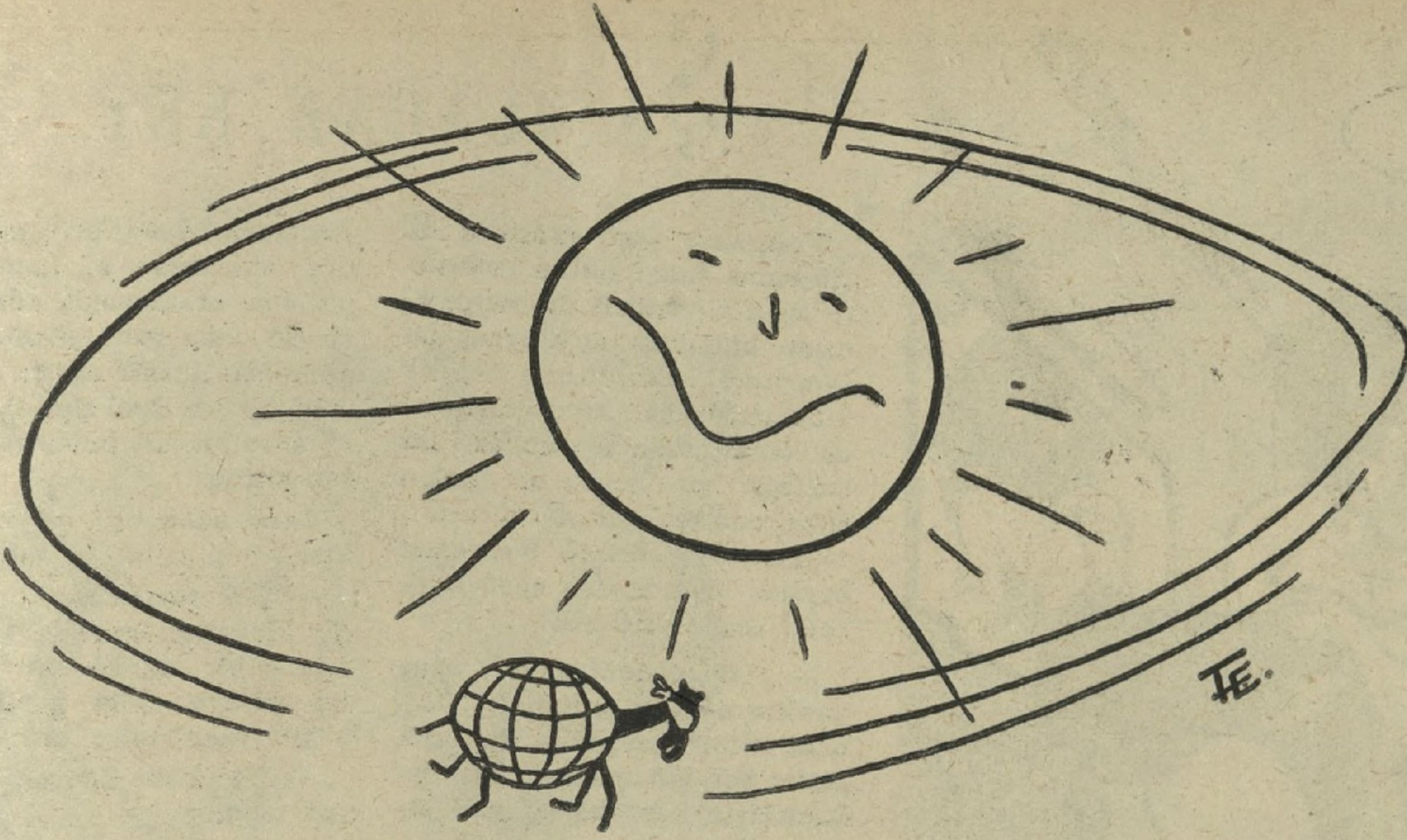
— Şaştım doğrusu. Koskoca adama...

Derken ense kökümden bir kahkaha koptu:

— Ulan Aloş, hıyarağaya bak, Fenerliymiş be... Yuh ervahına. Şimdi söndürürler senin fenerini...

O kadar şaşırmışım ki, hıyarağanın ben olduğumu bile neden sonra farkettim. Besbelli benim kaderim böyle. Semihanın güzel gözleri için başıma gelmedik belâ kalmıyacak. Ama, Bektaşinin sözünü hatırladım. Ben bu dünyaya dayak ye-

000273

YAZISIZI..

meğe mi gelmiştim? Duymamış gibi yapsam, kıza ayıp. Bereket takımlar ortaya çıktı da, herkesin dikkati o tarafa döndü. Sade futbol takımları değil, karagöz takımları da. Görseniz ahali neler getirmemiş. Kaynana zırıltısı, o patırdı âletlerinin yanında en tatlı musiki vasıtası halinde kalıyor.

— Acaba, dedim güzel gözlü Semiha'ya, dönüşte Fener'e gitmek için bir vasıta bulabilecek miyim?

— Ne fenerine?

— Söylemiştim ya, ben Fener'de, Haliç Feneri'nde oturuyorum.

— Ya? Ben sizi Fenerbahçe'desiniz sanmıştım.

— Hayır, orası uzak geliyor diye, peder vaktiyle Haliç Feneri'nde ev almış. İlle bir fener olması şartmış gibi...

Sanki beni dinliyormuş gibi, arkamdaki numara bir küfür daha salladı:

— Hay ölüsü kandilli hay...

Sevimli avukat:

— Kimbilir? dedi, belki de bulabilirsiniz...

Daha o sözünü tamamlamadan bir kıyamettir koptu. Düdükler öttü. Sahadakiler birbirine girdi. Tabii anlıyorsunuz. Maç başlamıştı. Seyirciler galiba parti parti birikmişler. Bir kısmı inilti halinde kükrerken öbür grup:

— Ye... Ye onu... diye yırtınıyordu. Bu sırada nasıl oldu bilmiyorum, birdenbire Semiha boynuma sarıldı. Şapır şupur yanaklarımdan (aklınıza birşey gelmesin, başka yerimden değil) öpmeğe, yerinde sıçramağa başladı:

— Gol oldu gooollll!...

— Ah, diye bağırmışım, ne olur her dakika başında bir gol olsa...

Lâkin bizim saadet de o kadar sürdü. Çünkü, aksilik işte, bu sefer karşıdakiler golleri dizmeğe başladılar. Acaba ben de onu öpsem mi? Herkesin içinde olacak şey değil ya... İşte. Üstelik, sanki o gollerden ben mesulmuşum gibi, kız bana surat astıkça asmağa başladı. O hale geldik ki, maç bittiği zaman nerdeyse iki yabancı gibi ayrılacaktık. İşin buraya kadar olanı hikâye tabiî. Asıl facia ertesi günü cereyan etti. Köprünün kalabalık bir saatinde, Karaköyden Eminönüne yürürken bir de ne göreyim? Önümde, yanından geçen herkese dakikalarca baş çevirterek güzel gözlü Semiha gitmiyor mu? Yetiştim. Tam kolundan tutacaktım ki, farkettim: yanında bir kız arkadaşı var. Hadi, dedim kendi kendime, şunların peşinden gideyim. Bize mektepteyken başkalarının sözlerine kulak misafiri olmanın büyük terbiyesizlik olduğunu söylemişlerdi. Meğer sahiden öyleymiş. Muhakkak ki insanı güç duruma sokuyor. Semiha, güzel gözlerini süze süze, arkadaşına bir gün evvelki maçı anlatıyordu:

— Şekerim, sorma... Maç çok heyecanlıydı, ama yanımdaki sersem...

Birdenbire irkildim: Semihacığım benden bahsediyordu. Devam etti:

— Yanımdaki sersem işin tadını kaçırdı. Düşün, bizim takım gol attığı zaman, öptüm de onu, coşkunluğa getirip...

Arkadaşı hayretle gözlerini iri iri açtı:

— Ey? Yine anlamadı mı? Öpmedi mi seni?

— Ne münasebet kardeş... Hem öteki takım bizimkilere o kadar gol de attı. Gûya onun karşı taraftan olması lâzım gelmez miydi ya? Azıcık aklı olsa, öyle görünür, fırsatı kaçırır mıydı?

— A, vallahi sahiden sersemmiş. Nerden de bulursun böylelerini bilmem ki...

Lâfın üst tarafını işitemedim. Zira dizlerimin bağı çözülmüş, onlar da benden uzaklaşmışlardı.

— Hikâyeci —

Gece yarısından sonra

Sarhoş gece yarısına doğru meyhaneden çıkmış, sallana sallana evine doğru yürümeğe başlamıştı

Deniz kenarında bir kaç fener gördü ve balıkçıların balık tuttuklarını zannederek yaklaştı.

Bunlar iki bekçi ile birkaç polisti. Suyun içinde kancalarla bir şey arıyorlardı. Sarhoş:

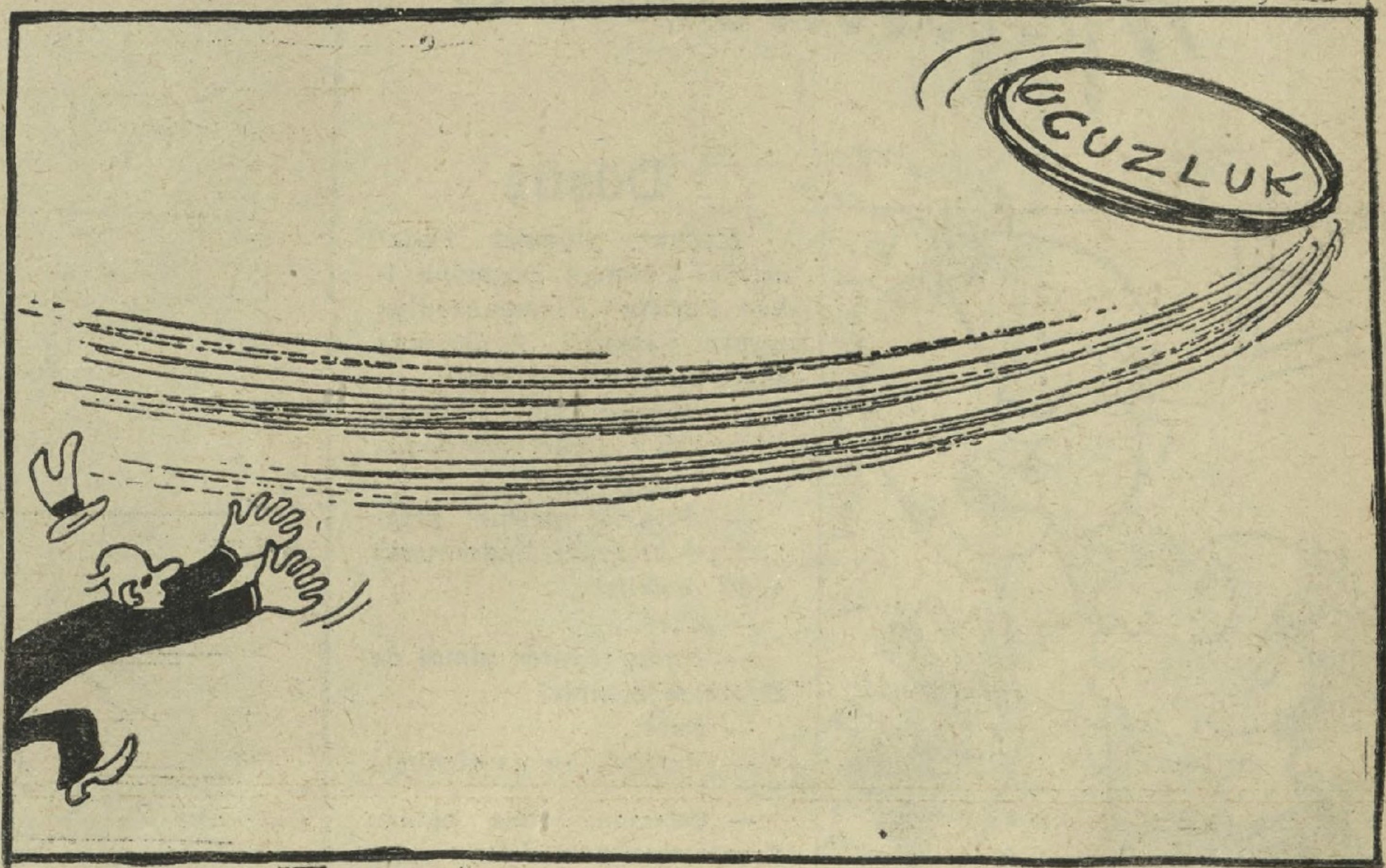
— Yahu gece vakti ne balığı tutuyorsunuz orada, dedi.

Polislerden biri cevap verdi:

— Balık değil... Biraz evvel biri boğulmuştu da onun ölüsünü arıyoruz...

Sarhoş hayretle gözlerini açtı:

— Yahu sizin aklınız yok mu? Gece yarısı ölüyü ne yapacaksını?

UÇAN DAİRE!..

000274

— Buraya girmek için kimden müsaade aldınız?..
— Sizden rica edecektim!..

ŞAŞILACAK ŞEY

Fransanın işgali sırasında idi. Düşmana karşı duran çetecileri, işgal kuvvetleri her yerde arıyor, bulduklarını kurşuna diziyorlardı... Kasabanın küçük kilisesinden içeri, otuz yaşlarında kadar, sakalları en az iki haftadır kesilmemiş bir adam girdi, endişeli bakışlarını etrafta gezdirip, Hazreti Meryemin heykeli önünde dua eden rahibeye doğru yaklaştı:

— Affedersiniz masör, bana yardım edemez misiniz? Düşman izimin üzerinde, kaçacak başka yer bulamadım, eğer yakalarlarsa beni köpek gibi öldürecekler...

Rahibe, şefkat dolu bir sesle:

— Seni kurtarmak isterdim oğlum, ama bu küçücük kilisede gizli bir yer yok ki!

— Ben, öyle bir yer görüyorum!

— Neresi?

— Eteğinizin altı masör!...

Rahibe derhal istavroz çıkardı ve bütün hüsnüniyetine rağmen bunu yapamıyacağını bildirdi.

Fakat tam o sırada kilisenin merdivenlerinden çizme sesleri gelmeğe başladı. Genç rahibe, adamın çaresiz bakışları ile karşılaşınca, kızararak uzun ve geniş eteğini kaldırdı. Çeteci, henüz saklanmıştı ki, kapıdan iki gestapo, arkalarında dört nazi askeri daha içeri girdiler. Sert adımlarla etrafı araştırıp rahibeye bir kaç sual sordular. Sonra aradıklarını bulamadan çıkıp gittiler...

Genç adam, sığınağından çıkınca rahibenin ellerine sarıldı:

— Çok teşekkür ederim masör. Hayatımı kurtardınız. Yaptığınız bir fedakârlıktır. Eğer bir saniye daha gecikseydik, şimdi yakalanmış olacaktım...

— Teşekkür edecek bir şey yok oğlum.

— Hayır masör, hem böyle rahat bir yer için nasıl teşekkür edilmez!

Dindar kadın yüzünü Hazreti Meryeme çevirerek:

— Susun rica ederim! dedi.

Adam ısrar etti:

— Şunu da itiraf etmeliyim ki harikulâde bacaklarınız var.

Rahibe gözlerini yere indirdi:

— O nasıl lâf oğlum?

Delikanlı dinden imandan çıkmıştı:

— Ya kalçalarınız? Şaşılacak kadar güzel...

Rahibe, beline sarılmağa hazırlanan gence sert bir yumruk indirdi ve ansızın kalınlaşan erkek sesiyle:

— Sersem, dedi, biraz dikkat etseydin, asıl şaşılacak şeyi o zaman görürdün... İşte ben de kaç gündür bu kılıkta saklanıyorum!

Dünya Mizahından

Düşüş

Meşhur piyanist Paderewski Polonya Başvekili iken Pariste Clemenceau'yu ziyaret etmişti. Aralarında şöyle bir konuşma geçti:

— Demek siz, Polonyo Başvekili Paderewskisiniz.

— Evet...

— Ama siz meşhur piyanist ve bestekâr Paderewski değil misiniz?

— Evet...

— Buna rağmen şimdi de Bavşekil misiniz?

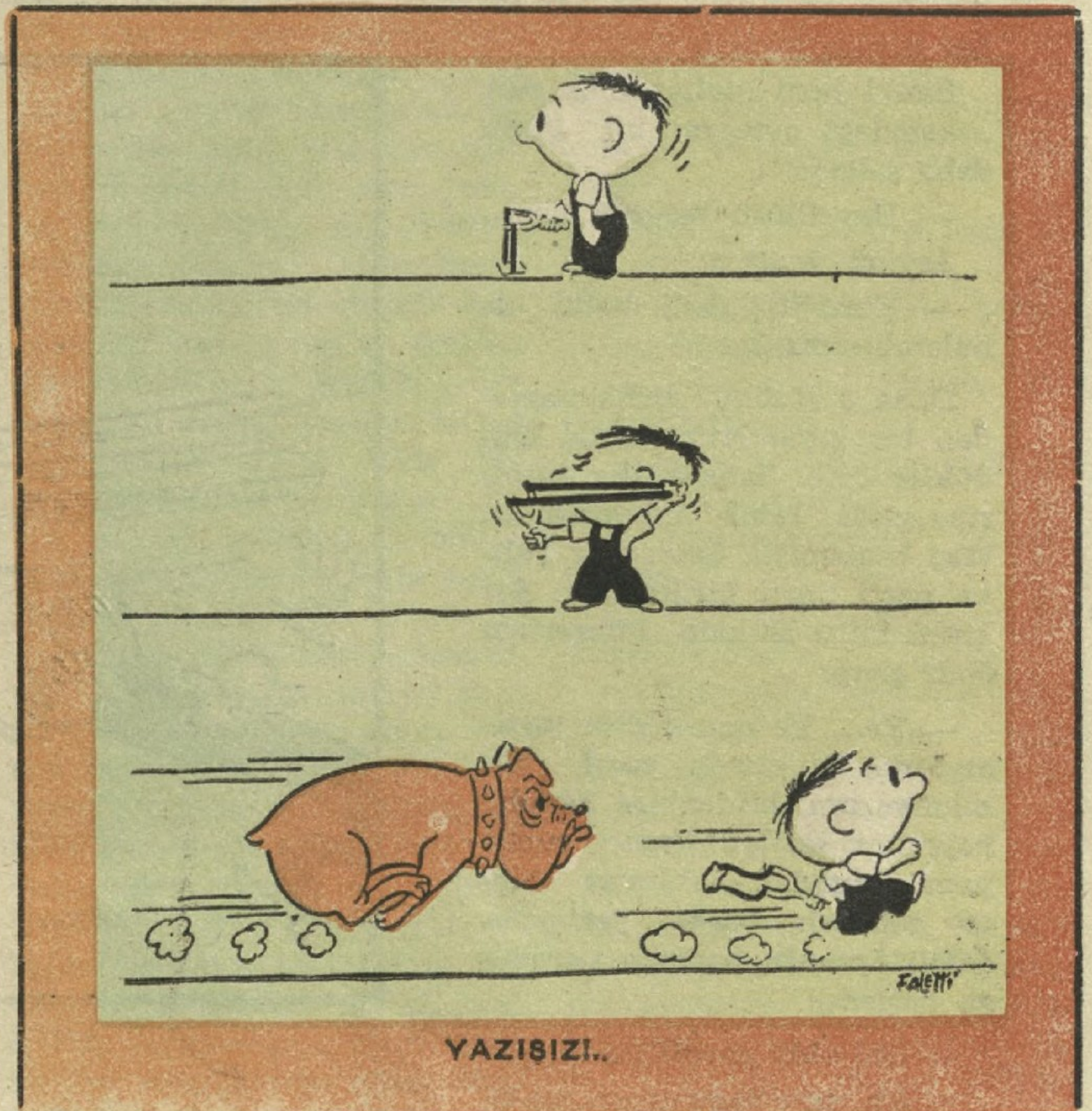
— Evet...

— Yarabbi bu ne alçalış!..

— Salamon, dinle oğlum: Cenabı Hak önce Âdemi yaratti, sonra ona Havva'yı ihsan etti!..

— Neden satmadı baba?..

YAZISIZ!..

000275

Dünya Karikatürleri

— Nasıl olur majeste?.. Saraya girerken haremdeki yüzlerce karınız görürse, ne yaparız?..

— İl Travaso —

— Çok sessiz, çok uysal kızınız var... Keşke hocası olacağıma, kocası olaydım!..

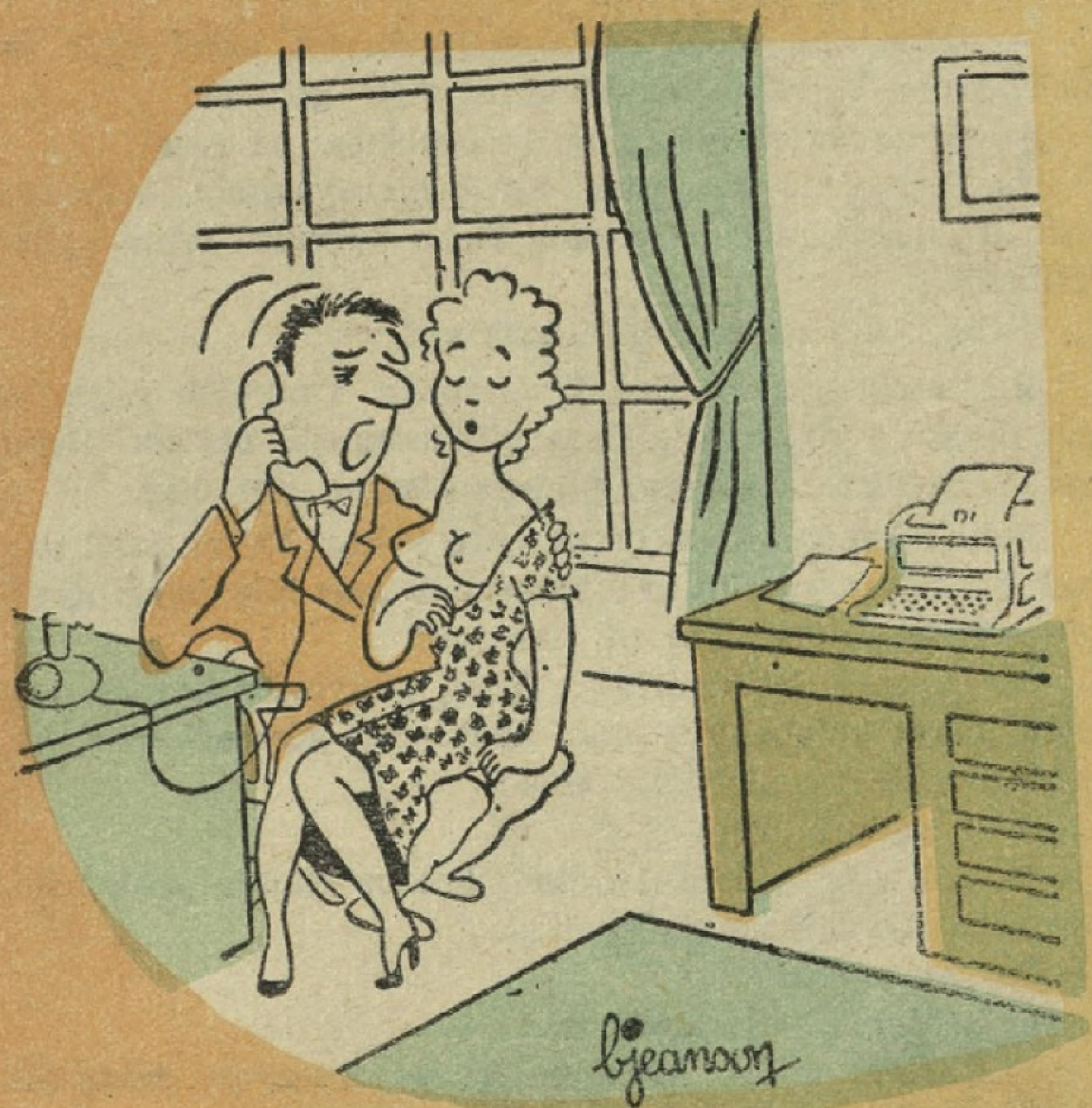
— İl Travaso —

MUKAYESE :

— Oooo, senin ateşin var!..

— Le Rire —

— Evet, şimdi bir sütnine geldi.. Bakalım, işimize yarayacak mı?..

— France Dimanche —

000276

Sosyete KARILAR

AKBABA'NIN ROMANI: 4

Yazan: Server BEDİ

O

Masanın altında konyağı doldururum. Vallahi, olur mu olur. İç, bitir şu kahveni. Fakat ben bu pabuçu nasıl giyeceğim? Dur hele.

Salih iskarpini ayağına geçirmeğe çalıştı. Başı, masaya değecek kadar vücudu öne doğru eğilmişti. Yüzü kıpkırmızı kesildi. «Hay gözü kör olası! Tuh... Girmiyor be...»

Uğraştı, uğraştı. Muvaffak olamadı, doğruldu. Biraz dinlendikten sonra tekrar eğildi. Zeynep, kimse görüyor mu, diye etrafı gözlüyordu.

— Korkma, dedi, kimse

— 1 —

görmüyor.

Salih, koyu bir küfür savurdu ve doğruldu:

— Girmiyor, dedi. Çekicek lâzım.

Zeynep, onun da bir çaresini buldu:

— Garsona söyliyelim de bir çatal getirsin. Sapıyla olur belki.

— Aklınla bin yaşa.

Salih garsonu çağırdı ve bir çatal istedi. Adam, kahve içenlere çatalın ne lüzumu olduğunu sorar gibi, onun yüzüne baktıktan sonra, uzaklaştı. Biraz sonra çatalı getirdi.

Salih, etrafına baktı, sonra eğildi, çatalın sapını iskarpine soktu, tekrar yüzü kıpkırmızı kesilerek pabucu giymeğe uğraştı.

Nihayet giyebildi. Etrafa baktıktan sonra fincanın birini alıp pantalonunun sağ cebine, ötekini de sol cebine soktu, kalktı, sendeliyerek uzaklaştı.

Zeynep, içeceği konyağın hayaliyle sarhoş olmağa başlamış gibi, yanından gelip geçen ve onu dikkatle süzen erkeklerin yüzüne baygın gözlerle bakıyordu.

Biraz sonra Salih geldi ve yıkanmış fincanları masanın üstüne koydu.

— Aman, dedi, bayılacağım. Ayağım kopuyor. Dur, şu pabucu çıkarayım evvelâ.

— Sen şişeyi ver bana, masanın altından.

— Olmaz. Patlama.

Salih, pabuçunu çıkardıktan sonra, Zeyneb'in fincanını aldı, masanın altında doldurdu, kızın önüne koydu. Sonra, kendi fincanını doldurdu.

— Bana bak, dedi, kahve gibi yudum yudum iç. Çakmasınlar. Bu gece şu balodan bir rezalet çıkkarmadan yakayı kurtarabilirsek, yarın bir horoz keseceğim.

Zeynep konyağı iki yudumda bitirdi. Salih de dayanamamış, alkolü birdenbire çekmişti. Fincanları yeniden doldurdu.

Omuzları yine oynamağa başlayan Zeynep:

— Benim canım dans etmek istiyor, haydi kalk! dedi.

— 2 —

— Çıldırdın mı sen yahu! Ne dansı? Ben o pabucu bir daha giyersem, Dümbüllü İsmailin tiyatrosunda Topal dilenci rolüne çıkarım. Hangi dans?

Zeynep, ikinci kadehi de çekince, tutturdu:

— Haydi... Kendine bir pabuç bul... Garsonlardan birinin pabucunu al...

Gözlerini kalabalığa bir daha daldırdıktan sonra ilâve etti:

— Doktor Nejat da nerede? Gidip onu arayım bari

Çatalı eline alan Salih:

— Otur, otur, dedi, ben dışarı çıkayım, belki şoför arkadaşlardan birinin ayakkabılarını giyer gelirim...

— Ayol, şoförlerde ruğan balo pabuçu ne gezer!

— Ruğan olmayıversin. Siyah bir ayakkabı bulurum. Ben de dans etmek istiyorum. Daha doğrusu, senin beline sarılmak...

Salih, yine sendeliyerek uzaklaştı.

Zeyneb'in gözleri, Nejad'ı arıyordu. Yanından geçen ve onu dikkatle süzen erkeklere gülümsemeğe başladı. Belki, bunlardan biri dans teklif etmeğe cesaret eder diye.

Salih'i beklemekten başka çare yoktu. Fakat nasıl olacak? Başka bir şoförün ayakkabısı ona uysa bile, beyin ayakkabısı öteki şoföre uyar mı bakalım?

Biraz sonra Salih göründü. Yüzü gülüyordu. Zeynep doğruldu, fakat kalabalıkta onun ayaklarını görmedi ama, halinden meseleyi hallettiğini anladı.

Salih gelip oturdu:

— Çok şükür, dedi, buldum. Doktor Nail'in şoförü Süleyman'ın ayakkabılarını giydim.

Zeynep sordu:

— Seninkiler ona uydu mu?

— Zar zor uydu. Arabanın içinde oturuyor. Pabucunu çıkaracak. Vız gelir artık bana. Kalk oynıyalım.

— Sen her dansı bilir misin?

— Canım, bir şey uydururuz. Baksana şu kalabalığa. Dans etmiyorlar, itişiyorlar. Kalk.

— 3 —

Piste doğru yürüdüler. Erkekler Zeyneb'in vücuduna, kadınlar da tuvaletine bakıyorlardı.

Dansa başladıkları zaman, Salih, burnunu Zeyneb'in göğsüne doğru yaklaştırarak:

— Hanımın lâvantasını mı sürdün? Dedi, ne tatlı zencefil kokuyorsun. Apartmanda seni öptüğüm zaman, hep soğan kokardın!

Zeynep, birdenbire, kapı tarafındaki küçük merdivenin başında dört tarafına bakınıp duran Nejad'ı gördü.

— Hah! Dedi, bak doktor Nejat, bizi arıyor galiba...

O tarafa doğru ilerlediler.

Dans edenlere dikkatle bakan Nejat, onları hâlâ göremiyordu. Zeynep bir elini yukarı kaldırarak işaret etti. Nejat yine görmeyince, ikisi de dansı bırakıp ona doğru koştular.

Doktor Nejat, Zeynebi evvelâ tanıyamamış gibi ona bakakaldı; sonra kendini çabuçak toplıyarak:

— Neredesiniz? Dedi, ben de sizi arıyordum.

— Şurada, arka merdivenin yanındayız. Gel.

Yürüdüler. Masalarına gelip oturdular. Nejat hâlâ Zeynebe hayretle bakıyordu:

— Bu ne? Dedi, ne olmuşsun sen? Vallahi birdenbire tanıyamadım. Bu ne şahane tuvalet, ne güzellik be kız! Nasıl yakıştırmışsın! Hanımın elmaslarını da mı taktın? Bu gece baloyu kırıp geçireceksin sen!

Nejad'ı bulan Zeyneb'in bu sözlerden sonra keyfi büsbütün artmıştı. Salih'in pabuç hikâyesini, masanın altında konyakla doldurulan kahve fincanları hilesini anlattı. Kahkahalarla gülüyordu. Çapkınca bir eda ile:

— Sen nerelerdeydin sarmuşum? Dedi, gözlerim hep seni aradı.

— Ben biraz geç kaldım. Bizim masamız ta öte tarafta. On iki kişiyiz. Onlarla sizi tanıtacağım. Fakat, ondan evvel seni biraz hazırlayayım. Kalk evvelâ bir dans edelim.

— Dur, ben bir konyak daha çekeyim de. Sen de ister misin?

— Hayır, hayı. Ben sonra viski içeceğim.

— 4 — (Devamı var)

000277

Bir Mecidiye

Rüsumat Nazırı Afif Paşa, kahvesinin son yudumunu içerken hademe içeri girdi:

— Akrabanızdan Cevdet Bey gelmiş...

— Buyursun...

Cevdet Bey, Afif Paşanın sütninesinin torunu idi. Biraz dik kafalı olduğu için, memuriyette tutunamamış, ufaktan ticarete başlamıştı.

Odadan içeri girince, paşa gülümsedi:

— Gel bakalım hazret... Ne haber?

— Sağlık efendim... Bir küçük işim var da, efendimizden ricaya geldim.

— Hayrola?...

— Malûmu âliniz, ticaretle meşgulüm... Gümrükten çıkacak bazı mallar var... Müşkülât zuhur etti. Müdür bey, keseye davranmadan işin halledilemiyeceğini açıktan açığa söylüyor. Bendenizin tabiatimi bilirsiniz, öyle rüşvetten, bahşişten, anafordan anlamam!

— Sinirlenme, sinirlenme, Dur, hallederiz...

Afif Paşa, müdürü yanına çağırıp emretti:

— Cevdet Bey akrabamdandır... İşini teshil ediniz!...

— Baş üstüne efendimiz!

Ve müdür önde, Cevdet Bey arkada, çıktılar.

Fakat beş dakika sonra, Cevdet, tekrar Nazırın huzurunda idi.

— Ne haber, molla?...

— Efendim, müdür evrakı imzaladı ama, bu sefer de mümeyyiz bey müşkülât çıkarıyor!

Afif Paşa hademeye seslendi:

— İsmail Ağa... Gönder bana mümeyyiz beyi!

Mümeyyiz, yerle beraber üç dört temennah ettikten sonra divan durdu:

— Şevket Bey, efendi benim akrabamdandır... İşini teshil ediniz!

— Emir buyurursunuz efendimiz!

Ve mümeyyiz önde , Cevdet Bey arkada yine çıktılar.

Ama, beş dakika sonra, Cevdet tekrar Nazırın huzurunda:

— Yine ne oldu, yahu?...

— Efendim, mümeyyiz de evrakı imzaladı... Fakat şimdi de kâtip güçlük çıkarıyor.

— Allah Allah... Ne istiyor?

— Malûm: Rüşvet!

— Kaç para?

— Bir mecidiye.

Afif Paşa, elini cebine soktu, kırmızı ibrişimden örme bir kese çıkardı ve içinden aldığı mecidiyeyi Cevdet Beye uzattı:

— Ver de kurtulalım!

Sabıka

Misafirlikte bir baş örtüsü çalmış olmakla maznun, saf tavırlı bir mahalle karısına, mahkeme reisi soruyor:

— Sabıkan var mı?

— Hayır reis bey... Allahtan gayrı kimseciğim yok!.

Utanma pazar

Küçük Raşel, evden çıkarken annesi bir lira vermişti. Kız tam tramvaya bindikten sonra parayı kaybettiğini anladı. Başladı ağlamağa... Meraklı çok ya, sordular, sebebini anladılar. İyilik seven bir vatandaş, ona gideceği yer için bir bilet aldı. Raşel bileti cebine koyarken:

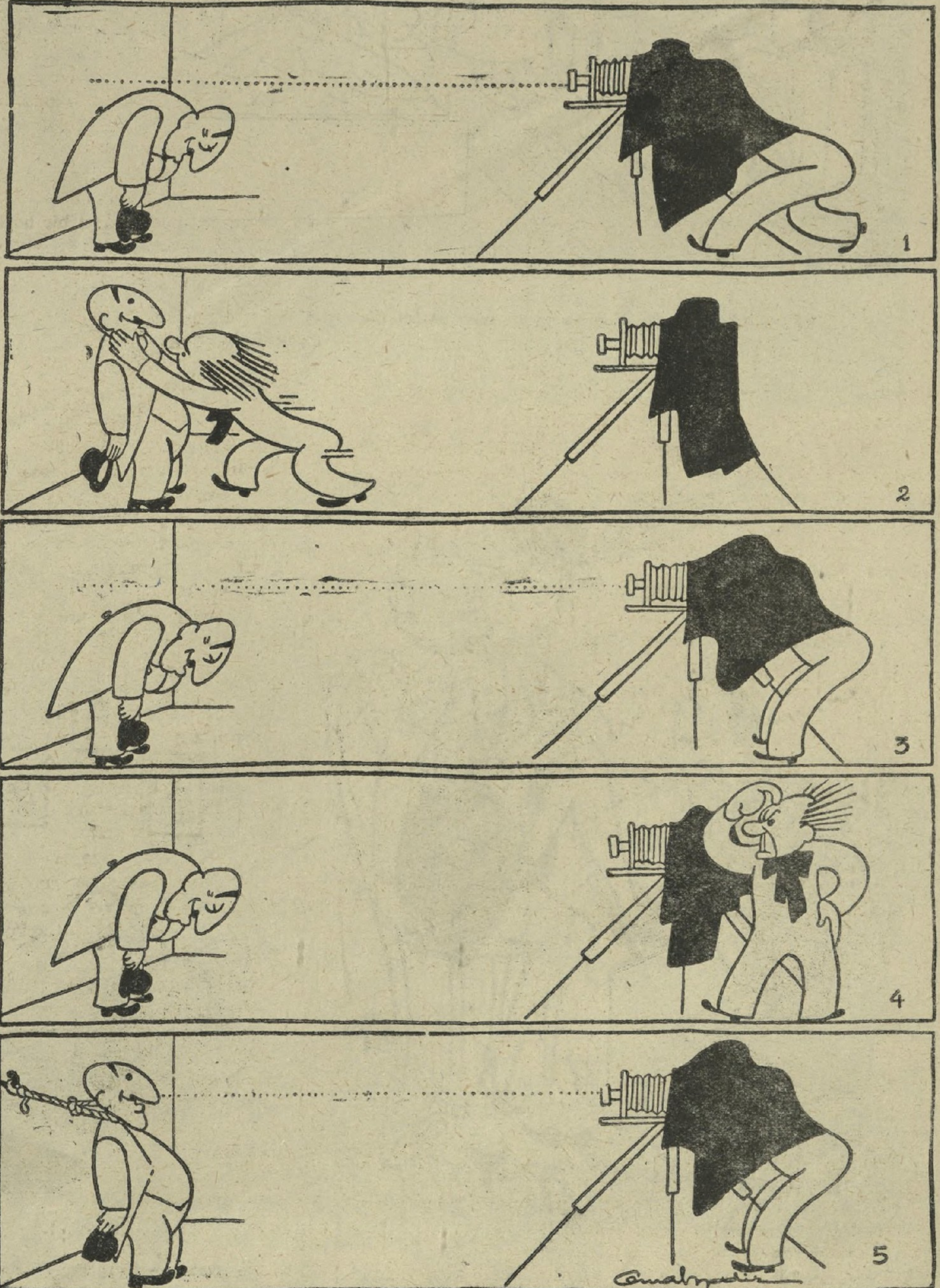
— Teşekkûr ederim... dedi ve elini uzattı.

— Ne var kızım?

Paranin ustunu...

— Ne parası?

— Liranin bilet parasi çiktiktan sonra ustunu...

Dalkavuk resim çektiriyor!.

000278

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Bak babacığım, Noel Baba senin terliklerini giymiş!..

— Le Rire —

— Galiba iki dağ arasına iniyoruz!..

— Le Rire —

— Başka gösterecek bir şeyiniz var mı?..
— Hayır bayan... Ya sizin?..

— Le Rire —

Baba — Bu genci ilk defa görüyorum...
Anne — Her halde yabancı olmıyacak... Kızımız, tanımadığı insanları eve getirmez!..

— France Dimanche —

000279

TÜRK

TİCARET BANKASI

HER 150 LİRALIK

Açtırana

PARA

3500 ALTIN

TRAKTÖR

EV

OTOMOBİL

KAZANDIRIR

HER 150 LİRAYA BİR KURA NUMARASI

Türkiye İş Bankası

1953

Yılının Son Çekilişi

30 Aralık
Bahçeli
6
Ev

150 Liralık Bir Küçük Câri Hesap Açtırınız

1954 de
Bahçeli 30 Ev

Bir Buçuk Milyon Lira

FREDO Çocuk pudrasını
Bütün anneler kullanır

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalâtından

Kremli

PURO

TUVALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

Yılbaşı hediyelerinin en makbulü

CERTİNA NACAR saatleri, düşünebileceğiniz hediyelerin en iyisidir. İster kendiniz için, ister bir arkadaşa hediye etmek için olsun, CERTİNA NACAR saatleri daima makbuldür.

CERTİNA NACAR saatlerinin son modelleri gelmiştir. Israrla isteyiniz.

000280

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— İyi ki daktilo bilmiyorum... Ya bilseydim, şimdi ufacık bir maaşla, makine başında senin mektuplarını yazıp duracaktım!...

000281